

NAŠE FARNÍ RODINA

Nasza Rodzina Parafialna

ročník VIII. / číslo 75.

květen 2017

Co najdete v tomto čísle

Gratuluji, jste máma!	s. 3
Kdybys tu byl...	4
Domkař	5
Bohorodička	6
Přijmout něčí dítě	6
Adopce... duchovně a na dálku	8
Mateřství... v řeholi?	9
100 let Fatimy	9
ENGLISH FOR PARISH: Mother	10
KDO SI HRAJE, NEZLOBÍ	11
ROSTÁRNÝ O NIČEM: Pravda vás osvobodí...	12
S KOLÁRKEM V KUCHYNI: Zupa ogórkowa	13
POCHOPIT CÍRKEV: Po rozwodzie? Do Komunii św.???	14
POZNEJME SE: Obchod jako spojnice s kostelem a farou - rozhovor s Emilií Steffanovou	15
PERLY PAPEŽE FRANTIŠKA	17
O FRYŠTÁTSKÝCH FARÁŘÍCH (5): Karol Hudziec	17
Úmysly mší svatých 01.05.-04.06.2017	18
ZE ŽIVOTA FARNOSTI: Moravská kaple - Eucharistická kaple?	20
Soustředění karvinských schol	20
Pravidelná setkávání farních Společenství; Co nás čeká a nemine; Adorace, pobožnosti, návštěvy nemocných	21
DĚTI NÁM TO VYSVĚTLÍ	23

Fotky na zadní obálce: Velikonoce 2017 v Karviné

úvodník

Drazí Farníci, Farnice a Farničata...

... jsme tak trochu ve zvláštní situaci, neboť Velikonoční svátky jsou už za námi a zároveň je pořád a neustále slavíme, protože celá doba velikonoční, celých padesát dnů až do svátku Pentakoste, tedy Letnic (Seslání Ducha Svatého), trvá velikonoční radost ze Zmrtvýchvstání našeho Pána. V té neustále trvající radosti z vítězství života nad smrtí vstupujeme do května, měsíce, ve kterém se už tradičně zastavujeme u Mariiny úlohy v dějinách světa. Holt máj je jednoznačně mariánský měsíc a je dobře, že je tomu tak.

V sobotu 6. května budeme mít fatimské dopoledne. V roce 100. výročí fatimských zjevení je to skvělá příležitost připomenout si, oč vlastně v té Fatimě šlo. Zároveň je to také první květnová neděle, a to znamená pouť u Matky Boží Fryštátské... Zní to nějak zvláštně a zároveň blízce? To je dobře, neboť vždy je dobré si připomínat, že mariánské poutní místo máme doma. Nemusíme nikam daleko jezdit, ani do Turzy, ani do Turzovky, nakonec ani do Fatimy, neboť ta stejná Bohorodička čeká jako Matka na každého z nás v našem farním kostele. Když jsem četl vyprávění o zázraku, který se stal působením Matky Boží Fryštátské, a někdy pozoroval reakce turistů, když o něm slyšeli, uvědomil jsem si, že naše poutní místo je vlastně věnováno smíření... Smíření s Bohem před smrtí. Matka Boží Fryštátská-Matka smíření... Třeba se někdo bude divit, proč až tak často nepoužívám v češtině zažitě heslo „Panna Maria Fryštátská“ nebo jakákoli jiná... Důvod je velice jednoduchý, Mariino Mateřství Vtěleného Božího Syna je pro mě osobně důležitější než její panenství, a proto raději používám starobylý titul „Matka Boží-Theotokos“. Pocházím z farnosti „Matky Církve“, takže její Mateřství je mi hodně blízké...

Květen je takový zvláštní měsíc, kdy slavíme nejen Zmrtvýchvstání, ale také během Májových pobožností oslavujeme Mariino Mateřství, máme pak Den matek a v červnu Den otců. Je dobře pamatovat na tyto dny, neboť právě dobře fungující mateřství a otcovství jsou základem dobrého fungování v dospělém životě, a právě mateřství a otcovství nejde nijak nahradit...

Otce ani Matku nikdo nenahradí, neboť dávají dítěti zcela odlišné hodnoty. Matka učí, jak má člověk být citlivým, jak má pracovat s emocemi, učí jakési srdečné jemnosti, kdežto Otec dává páteř, pevné body zachycení v životě, dává pocit bezpečí a zdravé sebejistoty. Oba jsou nenahraditelní. Děkujme tedy Pánu za naše rodiče a prosme, abychom uměli být Matkami a Otcí dle příkladu Jeho a Bohorodičky.

Przemek

Naše farní rodina / Nasza Rodzina Parafialna

Neprodejné. Náklady na jeden výtisk jsou ve výši **17 Kč**.

Texty článků prochází jazykovou korekturou. Obrázky převzaté většinou z internetu.

Vydavatel: Římskokatolický farní úřad Karviná, Pivovarská 2/1, 733 01 Karviná 1,
tel.: 596 314 455, e-mail: nfr@farnost-karvina.cz

Redakce: Tereza Ondruszová (šéfredaktor), Alena Foltynová, Anna Špírková,
Eva Steffanová, Jana Lokajová, Kamila Fašungová, Lucie Zormanová,
Monika Káňová, P. Przemysław A. Traczyk, Rostislav Mechúr

Gratuluji, jste máma!

Tolik očekávaná věta. Kdy jsem ji vlastně slyšela poprvé? Při zrození prvního dítěte? Ne, ještě mnohem dříve. Na počátku těhotenství. A ne, není to nesmysl, ani chyba v použitém gramatickém čase. Aniž jsem si to dokázala připustit, v tento okamžik jsem se opravdu stala matkou. Nedržela jsem sice své toužebně očekávané dítě v náručí, ale bylo v mém lůně, pod mým srdcem.

***„To pýchou matky oči klopí
a muži nikdy nepochopí
ten vyšší stupeň harmonie,
když v tobě další srdce bije.
Čekáš, čekáš, čekáš sen.“***

Už od této první věty jsem v sobě zažívala smíšené pocity štěstí a strachu o ten malý lidský život. Už od této první věty jsem věděla, že jej miluji a udělám pro něj vše, co bude v mých silách. Od těchto prvních chvil byl ten malý zázrak mou nedílnou součástí a snažila jsem se pro něj udělat to nejlepší – jíst zdravě, mít dostatek pohybu, ale také odpočinku, chránit jej a dostatečně se mu věnovat. Už teď? Nenarozenému dítěti? Ano, denně jsem si hladila své rostoucí bříško, modlila se za něj, povídala si s ním, zpívala mu a ono reagovalo, zpočátku svými jemnými dotyky „motýlích křídel“, později zřetelným a někdy i viditelným kopáním. Už teď jsem cítila, že jsem pro něj důležitá a nenahraditelná. Jsem jeho máma!

Oč důležitější jsem se cítila po zjištění, že kolem 26. – 28. týdne těhotenství vzniká v dítěti vědomí víry. Ne, v tento okamžik se z něj ještě nestává katolík, evangelík, muslim... Dítě si v tuto dobu začíná uvědomovat, že jej cosi přesahuje (v tento okamžik máma). Rodí se v něm vědomí víry v dobro nebo zlo. Na celý život. Jak je v tomto období důležité, jak se jako matka chovám (a také ostatní ke mně), aby mé dítě slyšelo jen pozitivní spodní tóny hlasu, necítilo strach, bolest, nervozitu, ohrožení...

Den ode dne jsem si více uvědomovala, kolik toho svému dítěti dávám a jsem připravená dát...vzdávám se na nějakou dobu svého zaměstnání, komfortu, odevzdávám mu svůj volný čas, svůj čas pro spánek, odpočinek... uvědomovala jsem si, že toho budu také hodně dostávat a dostávám – první doteky, úsměvy, objetí...

Přesto všechno bylo ve mně jedno velké ALE. Budu dobrá máma pro své

***„Jde Mléčnou drahou koník vraný,
nese Ti krásné usínání.
Láska je návrat před zrození.
Jsme jedno tělo, nic víc není.
Jen spící anděl, andílek.“***

*Hradišťan, O zrození,
Mys dobré naděje*

Mateřství, to nejsou jen nádherné chvíle, přicházejí také okamžiky plné vyčerpání, smutků, zjištění, že nejsem ideální máma, že dělám spoustu chyb.

dítě? Zvládnou to? Co když selžu? Co když nebude podle mých představ, dokážu jej přijmout a mít ráda takové, jaké jej Všemohoucí stvořil?

***„Už sudičky mu lijí svíci,
jsi tajuplnou pokladnicí.
Pak jednou roztrhne se nebe,
on tiše leží vedle tebe.
Vesmír, vesmír je jenom poviján.“***

Přichází ta nádherná chvíle... chvíle bolesti, utrpení a velkého štěstí... chvíle, kdy už není pochyb – jsem matkou. Od teď - na celý život. Chvilé, kdy přijímám dítě se všemi klady i zápory, i když si to v tuto chvíli vůbec neuvědomuji. Můj svět je v tento okamžik jen já a dítě. Ten malý uzlíček štěstí, na který jsem čekala celých 9 měsíců.

Kolikrát se cítím sražena na dno, zarmoucena chováním dítěte, mým vlastním obrazem. Přesto se znovu a znovu modlím, za mě, za děti. Zvedám je při jejich pádech, znovu a znovu domlouvám, vysvětluji, odpouštím, dávám novou šanci. A z druhé strany slyším jednu z nejkrásnějších vět. Větu, která mi dává sílu být tady pro ně, mít otevřenou náruč, kdykoliv mne potřebují. Větu, která znamená odpuštění i pro mne samotnou, pro mé chybné kroky. Větu: „Mám tě rád/a, mami!“ A já zjišťuji, že bezmezně miluji. Od kdy?

Od toho prvního okamžiku. Od oné první věty...Gratuluji, jste máma!

Monika

Pošmourný sychravý den. Uprostřed chodníku, před velkou šedou budovou, stojí malý kluk. Je mu šest let. Stojí tiše, ruce visí bezvládně podél těla, hlavička skloněná. Vypadá tak malý mezi těmi lidmi, kteří se kolem něj pohybují, zastavují se a sem tam o něčem mluví. Cítí se tak malý. Ztracený v tom všem. Tam uvnitř té budovy je jeho babička. Babička, kterou má neskutečně rád. A kterou už nikdy neuvidí. Ti všichni kolem, v těch černých šatech, se s ní přišli rozloučit. I on přišel. A neví proč. Chtěl by si zase sednout k ní na klín. Smutek, bolest, prázdnota. Je tak sám, tak neskutečně sám...

V tom ucítí velkou ruku na svém rameni. Ruku, která ho pevně přitahuje k sobě a bere jeho malou ruku do dlaně. Zvedá hlavu. Je tam s ním. Není sám. Je tam s ním, jeho táta. A tak tam spolu stojí a drží se za ruku. Mlčky, tiše a smutně. Bok po boku té těžké chvíli. Táta a jeho syn. Syn a jeho táta.

Od té chvíle uplynulo pár měsíců. Tentýž kluk stojí znovu proti svému tátovi. Kolem je tma. Tři hodiny ráno? Čtyři? Co na tom záleží. Stojí proti sobě a mlčí, jen se na sebe dívají. Táta odjíždí na návštěvu za svou maminou. Druhou babičkou, kterou ten kluk nikdy neviděl. Žije v Americe. „Starej se o mámu, teď jsi ty hlava rodiny.“ Usmál se na toho malého, velkého kluka, který po jeho slovech tak nějak povyrostl. Ta velká ruka vjela do jeho vlasů, prohrábala je a pohladila. Táta! Za dva měsíce bude zpátky. Bylo to naposledy, co ho viděl. Špatná doba. Psal se rok 1969.

Zůstaly mu jen fotky. Táta ho fotil. Na lodičce, jak vesluje. Na prolézačkách,

Kdybys tu byl...

na té nejvrchnější příčce. Když seděl na slonu. Tuhle fotku měl obzvlášť rád. Jeho táta ho na ní nesl na rami. Byl veliký a všechno viděl. Fotky a vzpomínky. Vzpomínky na chvíle s tátou, když tu byl. Na tu chvíli, kdy ho na pohřbu babičky vzal za ruku a byli si tak blízko.

A život běžel. Kdo z nás si dovolí říct, že starosti malého kluka jsou banální. Zvláště kluka, kterému táta svěřil starost o rodinu. Škola, trápení s učením a s kamarády. Trápení se sebou samým. Vždy tu byla jeho máma. Její náruč a láska. Hladila ho a tiskla k sobě. Snažila se poradit, podpořit, pomoci. Ale... Je to holka! Jak může holka rozumět tomu, co se děje v klukovi!

V takových chvílích si ten malý kluk sedl někde do koutka, schoval tvář za své malé ruce, aby nebyly vidět slzy, které mu tekly po tváři, a v duchu mu zněla slova: „Kdybys tu byl, tati...“ Ty bys mi určitě řekl, co mám dělat. Určitě bys mě naučil bránit se. Poradil bys mi, co si mám počít. Ty bys mi určitě rozuměl. „Kdybys tu byl... a zase mě vzal za ruku.“

Přes to všechno dny ubíhaly a ten malý kluk dospěl. Plný pochyb a nejistot, protože se vlastně nikdy nedověděl, co by na to všechno řekl jeho táta. Jestli by ho měl pořádně rád. Jestli by ho objal a řekl mu to, i když dělal jednu botu za druhou.

Byl večer. Tichá restaurace, stůl pro dva. Proti tomuhle klukovi, který me-

zitím dospěl a vyrostl, seděl jiný kluk. Když mu bylo okolo sedmi let, jeho táta od nich odešel. Ten dospělý kluk seděl naproti svému mladšímu kamarádovi a viděl sebe. Svou bolest, svůj smutek, své starosti, svou nejistotu... Viděl v jeho očích větu „Kdyby tady byl můj táta...“

A tak seděli a povídali si. O životě, o starostech, o zraněních a o spoustě otázek, kterým holka nemůže nikdy rozumět. A přišlo na holky a vztahy a co s tím... Seděli tak dlouho a povídali a povídali. Dva kluci, jinak staří, kterým v hlavě zněla stejná věta: „Kdyby tady byl...“

Za nějaký čas přišel ten kluk znovu a svému o mnoho let staršímu kamarádovi řekl: „Mám ji neskutečně rád, ale ona chce dítě. A já mám strach. Bojím se. Co když selžu. Co když budu stejný, jako můj táta.“

Dva kluci, dva dospělí muži, které dělí několik let života, a kteří prožili stejnou zkušenost: „Kdyby tady byl...“

Je mi 55 let a jsem rozvedený chlap. Ale stále jsem otec. Je to můj příběh. Je to váš příběh. Každého zvlášť. Příběh kluků a chlapů, kteří se snaží být dobrými otci. Kluků a chlapů, kteří dali vzniknout a možná ještě dají vzniknout novému životu a pak se budou devět měsíců dívat, jak ten život vzniká a roste v těle té, kterou milují a kterou si vzali. Kluků a chlapů, kteří jsou plni pochybností a plni strachu, jestli to zvládnou, jestli to dokážou. Jestli dokážou být otcem. Příběh kluků a chlapů, kterým nebyl dán dar milovat život, který v nich vzniká od svého počátku, a proto se museli k lásce „rozhodnout“. Příběh kluků a chlapů, kteří se rozhodli milovat své děti. Kteří se rozhodli být tu pro ně.

Vzít jejich ruku do své dlaně. Prohrábnout prsty jejich vlasy. Posedět v restauraci a probrat, jak jde život.

Příběh kluků a chlapů, kteří sami plní obavy a strachu se snaží být dobrými otci svým dětem. Holcám i klukům. Protože se rozhodli je milovat. A stali se jim tátou.

Rost'a

Domkař

Od pohádky po sci-fi, nebo od sci-fi po pohádku? :)

Víte, kdo to je domkař? Majitel domku a malé výměry půdy, která nestačí k obživě. Dne 24. 5. 1884 se narodila jednomu nemajetnému domkaři dce-
ra Sofie. I když peněz i jídla bylo málo, nezabránilo to v tom, že Sofie měla v konečném počtu osm sourozenců. Každý ze sourozenců musel plnit rodinné povinnosti. Sofie od svých dvanácti let každý pracovní den nasadila na záda nůši, do ní ji naložili mléko a vydala se pěšky na trh do vzdáleného města. Když tak kráčela cestou, snila o někom, kdo ji z této lopoty vysvobodí. A víte, co to jsou námluvy? Domlouvání svatby s rodiči, uzavření vzájemnou dohodou. Jednu sobotu přišel na takové námluvy do rodiny dvacetiletá Sofie, třicetiletý vdovec se třemi dětmi. Tento muž jménem Štěpán měl větší pole a zvířectvo. Sofie neváhala ani chvíli, viděla toho, že se zbaví povinnosti a stane se tak svou paní byla větší než to, že Štěpána viděla poprvé a láska na první pohled to rozhodně nebyla. V neděli bylo rozhodnutí o svatbě předáno místnímu knězi. Jestli přišla nakonec i ta láska, nevím. Sofie se starala o děti vdovce a k nim přibýlo ještě deset sourozenců. Rozhodně Sofie cítila ke svému muži vděk a respekt. Děti společně vychovávali ve víře, společně se modlili a chodili do kostela. Ptala jsem se dcery této ženy, zda byla její maminka šťastná, zda měla přítelkyni, nějaký koníček, dělala nějaký sport či se účastnila nějakých zábav. Šťastná? Usmála se. Na přemýšlení o štěstí nebyl tehdy čas. I když měli služebnou, tak starost o tolik dětí, o pole a početné zvířectvo zabralo veškerý čas na přemýšlení o tom, zda je člověk šťastný či ne. Přítelkyni snad měla pouze mezi svými sestrami a jediné zábavy byly až na veselkách svých dětí.

A jedno z těch dětí, které se narodilo dne 18. 3. 1923 jako druhé nejmladší, byla Stefania. I na její svatbě se její maminka veselila a jako všem dcerám, tak i Stefanii dala do věna dvě peřiny a čtyři polštáře. Stefania si už svého manžela vybrala zcela dobrovolně a vdávala se z lásky. Stala se

matkou dvou dětí – Josefa a Marty. Na rozdíl od jiných dětí, kde rodiče pracovali na směny a většina domácích povinností pak spadala právě na děti, Josef a Marta měli štěstí, že otec živil rodinu hornickou prací a maminka se starala o domácnost. Děti tak měly snídani, svačiny, teplé obědy, zeleninu z vlastní zahrádky. Stefanii péče o děti naplňovala, moc ráda pekla a na děti pletla a šila oblečení. Na rozdíl od své maminky ráda jezdila s dětmi na návštěvy za příbuznými na venkov, na výlety do hor. Stefanie a Marta moc rádi vzpomínají na jejich celodenní výlety tramvají do Ostravy, kde jejich první zastávka byla v potravinovém domě, kde si obě daly ruské vejce. Ale to byl opravdu mimořádný sváteční den. Teprve v šedesátých letech začala Stefanie pracovat. Získala mnoho přátel a splnila si své velké sny o cestování. Obdržela poukázky do lázní i k moři. Celá rodina se těšila i z nového bydlení, hlavně tedy z tepla a teplé vody. Jako máma je celý život ukázková. Laskavá i výchovně přísná, vždy ochotná pomoci. Pro její čtyři vnučky, které u ní trávily mnoho času, byla a je druhou mámou. A šťastná? Ano šťastná. Udělala jsem si vše, jak jsem chtěla. Jediné mě mrzí, že jsem za války nemohla studovat. Ale co není, může být :) Ještě je tu šance univerzity třetího věku!

Marta, její dcera, se zamilovala do černého kudrnatého motorkáře a v roce 1968 měli svatbu. A jsou stále spolu. Mají dvě dcery. Marta vystudovala dvě střední školy, práci našla lehce. Děti navštěvovaly mateřskou školu a černý kudrnatý motorkář odjížděl na pravidelné montáže po republice i po světě. Na mnohé věci byla tedy sama. Zvládala to s přehledem, láskou a moc dobře. Společně a krásně byly všechny rodinné dovolené, výlety a nákupy v Ostravě v domě Ostravice. Od svých dětí vždy dostala

na MDŽ velké vybarvené srdce a mýdlo napíchané hřebíčkovým kořením, a to vše z upřímné lásky. Pubertu svých volnomyšlenkářských dcer zvládala těžko, ale zvládala. Dnes je se svými dcerami nejlepší kamarádka. A šťastná? Celý život nám říkali, že máme být šťastní, žijeme v míru, v hojnosti a dnes už i ve svobodě. Když jsem jezdila autobusem do práce, nebo seděla na různých nesmyslných schůzích, byl čas přemýšlet o tom, zda mi ke štěstí něco nechybí. Dnes jsem v důchodě, žiju stále úspěšně, pracovně, bez dlouhého odpočívání, ale za to radostně a šťastně.

I její dcera už je několik let máma. Když jsem se zeptala dvacetileté dcery této dcery, jak vidí svou mámu, popsala ji jako bláznivou, radostnou a šťastnou mámu. Vzpomínala na studia své mámy na VŠ, kdy si jako děti hrály v kupách rozložených skriptů. Byla ráda, že ji máma vedla k divadelnímu kroužku a k lásce k hudbě, ke kvalitní hudbě! Od mala spolu navštěvovaly různé koncerty a festivaly, a to vlastně trvá stále. Mají stejný vkus, stále si kradou oblečení a zbožňují společné nakupování třeba v ostravské Karolíně. A jestli je máma šťastná? No nejšťastnější asi je na sportovním hřišti, na horách, se svými přáteli nebo na společných rodinných dovolených. Při uklízení a vaření už se tolik neusmívá. Ale hlad jsme nikdy neměli a doma stejně pořád nikdo není.

Sto třicet tři let. Není to velké číslo. Přesto čtyři mámy, čtyři různé životní podmínky, čtyři odlišné životy. Jedno však zůstává stejné, mateřství. Stejně mateřství jako prožívala Panna Marie před dvěma tisíci lety. První objetí, první krůčky, první slova, první pády a neúspěchy. Radost i starost a jedinečná láska.

Kamila Fašungová

Bohorodička

Iste mi dáte za pravdu, že matka je významnou osobnosťou v živote každého človeka. A to bez ohľadu na vek. Či sme deti, mladí, starší... v každom veku potrebujeme matku. Boh si to proste vymyslel tak, že deti sa narodia ženám. Tak tiež hľadal vhodnú ženu, ktorá by sa stala matkou jeho Syna. A našiel... Máriu.

„Fiat“

Skúsme si predstaviť, aké to asi pre Máriu bolo, keď k nej Boh poslal anjela. Mária si žila svoj pokojný dievčenský život s rodičmi, keď tu zrazu prišiel anjel a oznámil jej, že si ju Boh vybral za Matku svojho Syna. Pozdravil ju „Zdravas“ (iný význam „Raduj sa“). Potešila sa, či čkôr prekvapila? Nechápala... pýtala sa anjela, ako sa to stane. Logicky to nie je možné. Z medicinského hľadiska tiež nie... Ale u Boha nič nie je nemožné. Ani to, že Panna počne a porodí dieťa. Bolo potrebné rýchlo sa rozhodnúť. Pokojne mohla povedať nie... že sa na to ešte necíti, že je primladá, že takto si svoj život nepredstavovala. Mohla uvažovať, čo si o nej pomyslia ľudia, čo na to povie jej snúbenec... Ale ona nepovedala „nie“, povedala „fiat“. A tak to všetko začalo. Stala sa matkou Ježiša. Čo to pre ňu znamenalo? Ved' – všetci vieme, ako to pokračovalo :)

Mária ako naša Matka

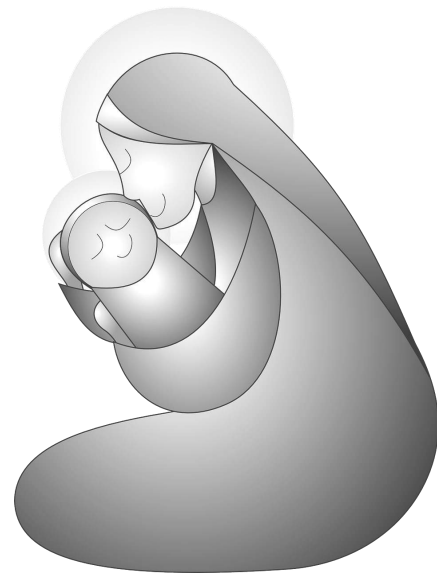
Mária sprevádzala svojho syna od počatia až po kríž. A tam sa odohralo ešte niečo, čo je pre nás dosť dôležité. To, čo Ján opisuje vo svojom evanjeliu: „Keď Ježiš uzrel matku a pri nej učeníka, ktorého miloval, povedal matke: „Žena, hľa, tvoj syn!“ Potom povedal učeníkovi: „Hľa, tvoja matka!“ A od tej hodiny si ju učeník vzal k sebe.“ (Jn 19, 26-27)

Aj nás Ježiš miluje a aj nám hovorí „Hľa, tvoja matka!“ Aj my si ju môžeme „vziať k sebe“.

Mária, hoci je Bohorodičkou, nikdy seba nekládla na úroveň Boha, ale svojím životom a konaním v pokore ukazovala na Boha. Úcta k Márii teda neznamená, že sa jej klaníme. Ale cez ňu si máme možnosť vyprosiť od Boha milosti... je Ježišovou Matkou a On z lásky k nej jej nič neodoprie :)

Prihovára sa

Kedysi dávno som počula taký „vtip“. Teda, nie je to celkom vtip... podľa mňa to len vtipným spôsobom vystihuje Máriine „možnosti“. Snáď to rovnako ako ja pochopíte v dobrom :) Znie takto: „Ježiš sa prechádza po rajskej záhrade a vidí, že je tam akosi veľa ľudí. Síce to je cieľom, aby sa ľudia do neba dostali, ale tak naraz? Ide za Petrom k nebeskej bráne opýtať sa, že ako je to možné, že je v nebi

toľko (bývalých) hriešnikov. Peter tiež nechápe, ako sa tam vzali, keď kľúče ma on. Ale skúsi to zistiť. Na druhý deň sleduje, čo sa tam vlastne deje. Keď to zistí, ide za Ježišom a hovorí mu: „Bodaj by tu nebolo toľko hriešnikov, keď Mária všetkých púšťa bočným vchodom!“ Mária nie je spasiťelka a ani to o sebe nikdy netvrdila... ale môže sa za nás prihovárať u Ježiša. Je to jeho Matka, určite ju vypočuje. Môže nám pomôcť na ceste do neba. My môžeme „využívať“ jej príhovor. Príhovor našej nebeskej Matky.

Na záver

Na záver Vám teda vyprosujem na príhovor Panny Márie od Boha tie milosti, ktoré práve potrebujete :)

Anička

Přijmout něčí dítě...

Je mi třicet. Chodím do práce, pak domů, udělám si nějaký dlabanec a pustím telku. Každý den je scénář stejný, nemění se. Kamarádky jsou vdané, mají děti, muže, nemají čas na káfičko se mnou. Co s tím? Nemůžu přece takhle prožít celý život!!! Co s tím???

Najednou hlavou proběhne myšlenka: co tak přijmout dítě z dětského domova? Ono je samo, já jsem sama... Rychle tu myšlenku zaháním, vždyť je to blbost, to nemůže vyjít. Jenže myšlenka se stále vrací a já odcházím na úřad poptat se, co se dá dělat. Domů se vracím s velkým množstvím informací, rozhodnutá jít do toho. Absol-

vuji přípravu, která se skládá z obrovského množství psychologických testů a dvou rozhovorů s paní psychologkou. Pak se dozvídám, že jsem byla schválená stát se pěstounkou. Teď vím, že jsem neměla ponětí, co to znamená. Nikdo mě nepřipravil na to, že s dítětem přijde i obrovský kufr s neznámým obsahem. Dítě si v něm přiveze všechny své bolesti, ztráty a vše, co se mu v životě stalo, a nechápe to. A to vše se jednou z toho kufru vysype a ani jeden z nás nebude na to připraven. To ale předbímám...

Jednoho dne zazvonil telefon a já se dozvídám, že na mě čeká dítě a je

třeba pro něj jet co nejrychleji, protože opět ve svém skoro třítletém životě zažilo velké zklamání. Tak jedu. Sedím v kanceláři, stresem se mi třesou kolena a pak přichází ON. Je krásný (má vlastní teta řekla, že svoje dítě bych tak hezké neměla :)), vystrašený a nechápe, co se děje. Vezmu ho za ruku a jedeme domů. Cestou pláče a chce zpátky. Cizí ženská ho odvádí od jediné jistoty, kterou dosud měl – kojenecký ústav. Přijíždíme domů a nám oběma začíná nový život. Já nevím, co má rád, jaký má režim, prostě nic. Je to pokus – omyl. Postupně se seznamuje s širší rodinou i mými kamarády a začíná žít život, jaký

žijí děti v normální rodině. Jezdíme na výlety, slavíme narozeniny, chodíme plavat, jezdíme na dovolenou. A hlavně děláme fotky. Z kojeňáku si dovezl jen jednu, to mu byly dva roky. Jsem šťastná, jen někdy nechápu, proč se to dítě chová v některých situacích tak zvláštně. V té době ještě netuším, jak velké trauma dětem způsobuje ústavní péče. Říká mi teto a nikdy nezapomenu chvíli, kdy mi asi po měsíci řekne poprvé MAMI.

Uplynulo několik let a já se rozhodla, že nechci mít doma jedináčka. Tak po nějaké době do naší rodiny připlouvá nový člen. ONA. Má 20 měsíců, 68 cm a 7,5 kila a taky ten obrovský kufr. Přisála se na mě jako klíště a už se nepustila. V kojeňáku mi opět nebyli schopni říct, co má ráda, dokonce neměla ani oblíbenou hračku. Tak znovu, aniž bych chtěla, ji docela překopu její dosavadní režim. Zvyká si na mě i na bráču, který už přijal fakt, že má ségru a ne bráču.

Už se nenudím. Můj život nabral docela rychlé tempo – škola, školka, práce, výlety, plavání, hudobka. A k tomu myšlenka, že bych mohla takto pomoci dalšímu dítěti. Jenže se k nám pomalu začala blížit paní Puberta a mně je jasné, že přichází těžší období, a proto zůstáváme v sestavě On, Ona a Já. K tomu nám z kufru začínají vykukovat první strašáci. Začíná období negativizmu, vzteku a boje s čímkoliv. Cítím se jako v pasti. Jsem máma i táta, dva v jednom. Jen mi to nepřijde jako nějaký bonus. Mám dojem, že když se chovám jako máma, která občas v něčem povolí, obrátí se to proti mně. A k tomu otázka PROČ??? Proč mě nechtěli, proč právě já!!!

V té době jsem dostala nabídku účastnit se přípravy pěstounů na přechodnou dobu. Nevěděla jsem o tom nic, jen že to jinde ve světě nějak funguje. Na přípravě nás dostali na starost úžasní lektoři a ti nám pomalu začali vysvětlovat, co prožívají děti (nebo spíš neprožívají) v ústavním zařízení a jak je to ovlivňuje. Dozvěděla jsem se věci, které jsem měla vědět před sedmnácti lety. Teprve teď jsem zača-

la chápat, proč ty moje děti se někdy chovají jinak, a že situace, které se v biologických rodinách nějak řeší, já měla řešit jinak. Lektoři se postupně stali přáteli a pomáhali mi mírnit důsledky toho, co jsem udělala špatně, protože jsem je brala jako normální děti, zatímco jsem měla doma děti zraněné. Čím dál víc jsem se přesvědčovala o tom, jak je důležité těmto zraněním předcházet, i o tom, že jako pěstounka na přechodnou dobu to můžu dokázat. Můžu těm dětem dát náruč pokaždé, když ji budou potřebovat, spoustu podnětů, čas, který patří jen jim, spoustu laskavých doteků, vše, co jim v ústavu dát nemohou. Tím můžeme přispět k tomu, že z nich vyrostou sebevědomí a milovaní lidé,

kteří nebudou mít problémy s navazováním vztahů, s logickým myšlením a budou schopni zařadit se do normálního života.

Přípravu jsem absolvovala a dne 15. 8. 2012 jsem jako první v našem kraji přijala první dítě do přechodky. Pak přišlo další a další... Každé dítě přineslo jiný životní příběh. Dítě narukomanky, alkoholičky, matky ve vazbě, sirotek. Dítě s abstinenčními příznaky, které stále pláče, dítě, které váží dvě kila a nechce pít, děti, které zažily domácí násilí a v noci je budily noční můry. Já jen otvírám náruč a léčím rány, a i když se to někomu nelíbí, jsem pro ně máma. Toto slovo je ale v této situaci jen „terminus technicus“. Znamená to, že jsem ta,

kteřá se postará o to, aby měla plná břítka, suchou plínku a láskyplnou náruč. Pak přichází nová rodina, lidé, kteří se o dítě chtějí postarat a dát mu domov. Přichází maminka. Naše rodiny se seznamují. Noví rodiče dostávají ode mě spoustu informací, alba s fotkami (vše, co mé děti nedostaly), poznávají režim dítěte a stávají se součástí jejich života. Pomalu, plynule. Tento proces trvá několik týdnů. Pak dítě zůstává v rodině. Já odcházejím a ono mi mává, šťastné v náručí své nové maminky. Z nových rodičů se stávají mí přátelé, a když je po nějaké době navštívím, jsem teta, která byla někde na začátku nového života jejich dítěte. Života, do kterého si přinesli malý kufřík. Kufřík, s obsahem,

který známe. Je v něm PROČ? Otázka, kterou si kladou všechny odložené děti.

P.S. ON prošel šílenou pubertou, kterou jsme díky modlitbám a pomoci mých lektorů zvládli. Teď je z něj dospělý chlap, který se staví na vlastní nohy. A i když občas klopýtne, ví, že se musí znova postavit a jít.

Svoje PROČ? Se chystá definitivně vyřešit.

ONA se s pubertou ještě trochu pere, ale už v ní občas vidím ženu, která má na některé, pro život důležité věci, jasný názor.

Mně je padesát a jsem hrdá MATKA.

Basia

Adopce... duchovně a na dálku

Kdykoliv jsem slyšela slovo „adopce“, vybavil se mi obraz manželů, kteří svůj dům otevřeli dítěti, které rodiče nechtějí. Je to ale jediný způsob adopce? Zdaleka ne. Tu a tam můžeme zaslechnout něco o různých typech adopcí na dálku, kdy (jednoduše řečeno) někdo, komu bylo více dáno, se snaží určenou formou pomoci někomu, kdo pomoc opravdu potřebuje. Projektů tohoto typu je opravdu spousta a s některými mám i vlastní zkušenost. Právě proto bych se ráda v tomto článku zastavila u několika z nich.

Dva typy adopce

V podstatě můžeme mluvit o dvou typech adopce: 1) duchovní adopce, kdy se jedná především o podporu dané osoby, záležitosti v modlitbě; 2) finanční adopce, kdy se jedná především o pravidelné přispívání určitým finančním obnosem na daný úmysl, nejčastěji na vzdělávání dětí.

Podpora modlitbou

Jedním z úžasných „vynálezů“ duchovního života je modlitba, rozhovor, dialog s Bohem, v níž můžeme komunikovat přímo s naším Stvořitelem a skrze něj nám On umožňuje alespoň trochu se podílet na dění kolem nás. Prosby o modlitbu neustále krouží mezi křesťany, což je velmi dobře. Když někomu takto slíbím modlitbu, záleží plně na mně, jakou podobu této modlitbě dám, nemusím se nikam zapisovat, přihlašovat... stačí jen na tento úmysl vzpomenout. Existují však modlitební iniciativy, které mají svou konkrétní podobu. Asi nejznámější z nich je iniciativa *Duchovní adopce počatého dítěte* Hnutí pro život (<http://hnutiprozivot.cz/modlitby-za-nejmensi>). Jedná se o modlitbu (mimo jiné desátek růžence, účast na mši svaté, u nemocných obětování dne svého utrpení) po dobu 9 měsíců za konkrétní dítě ohrožené potratem a za jeho rodiče. Konkrétní dítě většinou modlíci se osoba přímo nezná, ale Bůh ví, o koho se jedná. Tento modlitební závazek lze na sebe oficiálně přijmout přihlášením se na e-mailové adrese iniciativy. Možná si říkáte... Proč se někam přihlašovat, když na tento úmysl můžu pamatovat i bez nějaké registrace? A máte pravdu. Avšak z vlastní zkušenosti vím, že tento způsob závazku opravdu pomáhá v jeho dodržení. Je poměrně jednoduché někomu slíbit modlitbu, ale je již mnohem těžší se

opravdu po 9 měsících každý den takto modlit.

Kromě modlitby za nenarozené děti existují (nebo existovaly) také jiné modlitby podobného typu. Když bylo před 4 lety ve Vatikánu konkláve, po celém světě se rozšířila jiná modlitební iniciativa, *Adoptuj si kardinála*. Každému přihlášenému byl tehdy přidělen jeden z kardinálů, kteří volili nového papeže a úkolem bylo podporovat tohoto kardinála v modlitbě po dobu celého konkláve. Byla to opravdu krásná zkušenost. Celá církev se spojila k volbě nového papeže... a dodnes vidíme výsledek tohoto velkého spojení :)

Podpora finanční

Modlitební podpora je velmi důležitá, avšak jsou situace, místa, kde je potřebný také konkrétní skutek, čin. Žijeme ve vyspělé svobodné zemi, máme stejný přístup ke vzdělání, máme práci, pohodlí. Žijeme v čistotě, ve zděných budovách. Všude tomu ale tak není. Na světě je mnoho zemí, v nichž je hlad, bída, špína, kde rodiče nemají dostatek prostředků k tomu, aby dítě posílali do školy. Je to velký rozdíl – materiální bohatství a materiální chudoba. Co s tím můžeme dělat? Nebojte, pokud k tomu vysloveně někdo nemá povolání, nemusí jet do nějaké z těchto zemí :) V České republice působí několik organizací, které koordinují právě finanční pomoc v zahraničí. Patří k nim např. Charita, Wontanara, ADRA a další.

Asi nejznámějším projektem v této oblasti je *Adopce na dálku®*, kterou koordinuje především Arcidiecézní charita Praha a Diecézní charita Hradec Králové. Ochotný dárce se musí přihlásit do programu a zároveň si z katalogů dostupných na internetových stránkách vybrat dítě, které chce finančně podporovat (existuje také

možnost tento výběr ponechat na koordinátorech Charity). Přihlášením se pak zavazuje k poslání dané částky (většinou v rozmezí 5-7 tisíc korun ročně) na účet Charity, aby ta mohla podporovat konkrétní dítě ve vzdělání. Během této podpory je možný také občasný (s ohledem na náročnost celého procesu) písemný kontakt s podporovaným dítětem.

Závěrem

Adopce, podpora... ať už v tom měru duchovním, nebo materiálním, vždy je potřebná. Žijeme v blahobyti, poznali jsme Boha, bylo nám mnohé dáno, a tak neváhejme spěchat s pomocí tam, kde je jí třeba. Samozřejmě, každý není misionářem, řeholníkem či poustevníkem, aby mohl skutečně svůj život zasvětit duchovní nebo materiální pomoci druhým. Mezi námi však působí mnohé iniciativy, organizace, které i nám pomůžou pomáhat. Jsme solí země. Přispívejme tedy svými modlitbami k ochraně lidského života. Jsme vzdělaní. Pomáhejme dětem v chudých zemích ke vzdělání, aby se nedaly lehce zmanipulovat, aby pomáhaly žít své rodiny, aby byly pomocí ve svých vesnicích.

Terka

Mateřství... v řeholi?

Necítím se kompetentní mluvit o tom, jak obecně řeholnice prožívají své mateřství, spíše se chci podělit o svou osobní zkušenost.

Už více let se modlím za dar duchovního mateřství a nosím v sobě větu (nevím, kdo je přesně autorem): "Každá žena by se měla stát matkou, jinak nesplnila svůj úkol zde na zemi", a také slova z řehole sv. Františka z Assisi pro 3. řád: "Jsme matkami, když Ježíše nosíme v srdci a ve svém těle skrze Boží lásku a čisté ryzí svědomí, rodíme jej svatými skutky, které mají druhým zářit jako příklad."

Pro mne příkladem duchovního mateřství jsou především starší spolusestry, svým dorůstáním do mateřství, jak si je Pán postupně proměňuje k nezištné lásce-více a více se darovat. Já se stále učím a hledám, jak sebe dávat. Na modlitbě mi často přichází úmysly za kněze, kteří prožívají krize, a za mládež. Snažím se nezůstat jen u modlitby, protože vím, jak mladí touží po Bohu, ale jsou zmítání ve

víru světa. Svým posláním se věnujeme starým a nemocným lidem. Čím dál více k nám přicházejí noví lidé, kteří poztráceli víru někde "po cestě" nebo nemají zájem, vidím to jako výzvu, abychom je svým příkladem přivedli blíže k Bohu, který je Lásky.

Tím, že více nyní cestuji a stýkám se s různými lidmi, tak při rozhovorech s nimi vnímám, jak na mne působí, a můžu říct, že se mi v modlitbě za ně vynořují slova sv. Pavla: "Znovu vás v bolestech rodím, ..." (Gal 4,19). Kolik lidí touží a hledá Někoho, kdo by v nich naplnil prázdnotu, ale neví, co mají dělat.

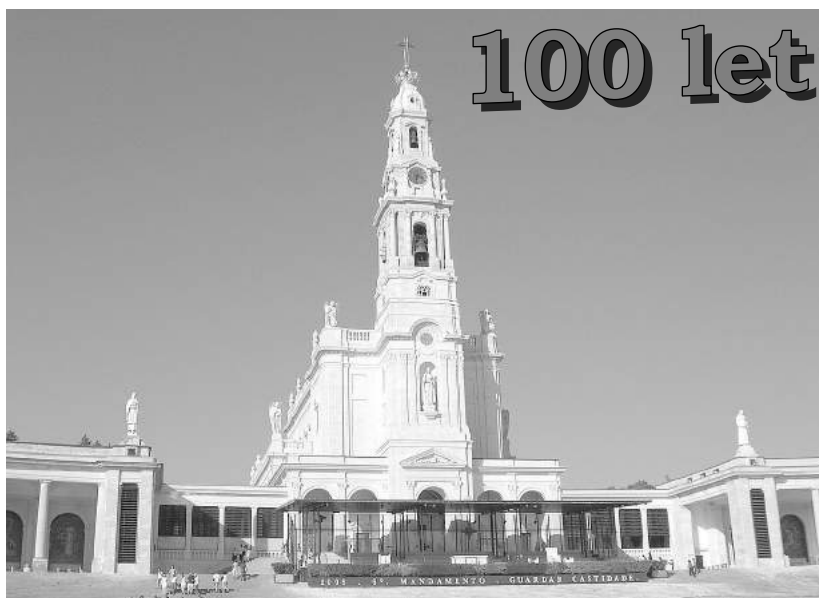
Musím být ale také upřímná a neskrývat i to, že jako žena toužím mít

své děti, což je pro mne výzvou přijmout to jako normální a smířit se s tím, že své vlastní biologické děti nikdy mít nebudu. Těžkostí v prožívání mateřství pro mne rovněž je, že ve většině případů zde na zemi nikdy neuvidím plody svých modliteb.

Ale je vždy velikou radostí, když mi Pán dá milost prožívat návrat "ztraceného syna nebo dcery" či dar dítěte pro rodiče, kteří nemohli mít děti a prosili o přímluvu u Pána.

s. Laurencie

100 let od Fatimy

Letos uplyne 100 let od zjevení Panny Marie ve Fatimě, malé horské obci, ležící v Portugalsku. Panna Maria se zjevila v roce 1917 třem dětem – pasáčkům, desetileté Lucii Santosové, jejímu devítiletému bratranci Františku Martovi a jeho sedmileté sestře Hyacintě. Než došlo ke zjevení Panny Marie, zjevil se dětem v roce 1916 třikrát anděl, který se jim představil jako anděl míru. Při prvním setkání

naučil děti modlitbu: „**Můj Bože! Věřím v tebe, klaním se Ti, doufám v tebe a miluji tě. Prosím tě o odpuštění pro ty, kdo v tebe nevěří, neklaní se ti, nedoufají v tebe a nemilují tě.**“ Při druhém setkání povzbuzoval děti k modlitbě a obětím. Při třetím zjevení naučil děti tuto modlitbu: „**Nejsvětější Trojice, Otče, Synu a Duchu Svatý, hluboce se ti klaním a obětuji ti drahocenné Tě-**

lo a Krev, Duši i Božství Pána Ježíše Krista přítomného ve všech svatostáncích světa, na smír za urážky, rouhání a lhostejnost, jimiž je urážen. A pro nekonečné zásluhy jeho Nejsvětějšího Srdce a Neposkvrněného Srdce Mariina Tě prosím za obrácení ubohých hříšníků.“ Po této duchovní přípravě docházelo ke zjevení Panny Marie v době od 13. května do 13. října 1917. V měsíci srpnu nedošlo 13. dne ke zjevení Matky Boží, jelikož okresní náčelník odlákal děti od úmyslu jít pěšky, že je zavezal autem a zastavil se cestou na faru. Ale úmyslně je zavezl jinam, aby se nemohly dostavit na místo zjevení. Děti byly také nějakou dobu ve vězení a byly vyslýchány, následovaly hrozby a psychický nátlak. Zjevení se pak konalo 19. srpna. Při šestém zjevení nastal sluneční zázrak.

Ve svých zjeveních se Panna Maria představila dětem jako Panna Maria,

Královna svatého růžence, vyzvala děti, aby se denně modlily růženec, přála si, aby na místě zjevení byla postavena kaple k její cti. Dále Panna Maria říkala dětem: „Obětujte se za hříšníky a často, zvláště když přinášíte nějakou oběť, říkejte: **Ježíši, z lásky k tobě a za obrácení hříšníků, jako zadostiučinění za urážky, kterých se dostává Neposkvrněnému Srdci Mariinu.**“ Když se modlíte růženec, přidávejte na konci každého desátku:

Ó Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Matka Boží dala také dětem nahlédnout i do pekla, kam upadají duše ubohých hříšníků. Děti ji prosily, aby si je vzala do nebe. Slíbila jim, že brzy je tam vezme, ale Lucie, že ještě nějaký čas zůstane, Ježíš si ji chce použít k tomu, aby mě lidé znali a milovali, že chce na světě zavést úctu k mému Neposkvrněnému srdci. František zemřel v r. 1919 a Hyacinta v r. 1920. Lucie zemřela jako řeholní sestra v r. 2005. Ve svém poselství Matka Boží řekla: „**A nakonec mé Neposkvrněné srdce zvítězí!**“

Nejbližší kostel zasvěcený Panně Marii fatimské se nachází nedaleko od nás, a to v Turzy Śl. v Polsku. Mnozí

farníci znají toto poutní místo, které často navštěvujeme. Do Turzy Śl. se jezdilo už za blahé paměti děkana Blahuta. Jedná pamětnice vzpomíná, že v rámci jedné pouti jelo až šest autobusů.

V letošním roce 13. 5. budou ve Fati-mě papežem Františkem svatořečeny děti bl. František a bl. Hyacinta.

U příležitosti tohoto významného jubilea se organizuje na září národní pout' do Fatimy.

Eva Hellerová

English for Parish

M - O - T - H - E - R

Author: Howard Johnson

"M" is for the million things she gave me,
 "O" means only that she's growing old,
 "T" is for the tears she shed to save me,
 "H" is for her heart of purest gold;
 "E" is for her eyes, with love-light shining,
 "R" means right, and right she'll always be,

Put them all together, they spell "MOTHER,"
 A word that means the world to me.

Proverbs	Příslolí
Luke	Lukáš
Genesis	Genesis
Philippians	Filipským

Mother's Day

Bible Verses for Cards

1 Her children rise up and call her blessed, her husband also praises her
 - Proverbs 31:28

2 Strength and honor are her clothing; she is confident about the future.
 - Proverbs 31:25

3 Her husband depends on her, and she never lets him down.
 - Proverbs 31:11

4 She gets up before daylight to prepare food for her family
 - Proverbs 31:15

5 And blessed is she who believed that what was spoken to her by the Lord would be fulfilled. - Luke 1:45

6 Blessed are you among women, and blessed is the child you will bear...
 - Luke 1:42

7 I will bless her, and give thee a son also of her: yea, I will bless her, and she shall be a mother of nations...
 - Genesis 17:16

8 May the grace and peace from God our Father and the Lord Jesus Christ be with you. - Philippians 1:2-3

MARIA JE NAŠE MAMINKA

Lk 2, 16 - 21

RODICE PANNY MARIE
BYLI JÁCHYM A
ANNA.

ANĐEL GABRIEL MARI
OZNÁMIL, ŽE BUDE
MAMINKOU SPASITE-
LE - JEŽIŠE.

JEŽIŠEK SE NA-
RODIL V BETLÉMĚ.

VYROSTL A KÁZAL
LIDEM. BYL VKŘIŽO-
VÁN A JEHO MAHIN-
KA TO VŠE S NĚM
PROŽÍVALA.

PO SHRTI BYLA
MARIE VZATA DO
NEBE, KE SVĚMU
SYNOVI.

Pannu Marii zobrazovali mali-
ři i sochaři všech věků.
Jejím symbolem je bílá lilie,
která znamená čistotu a ne-
vinnost.

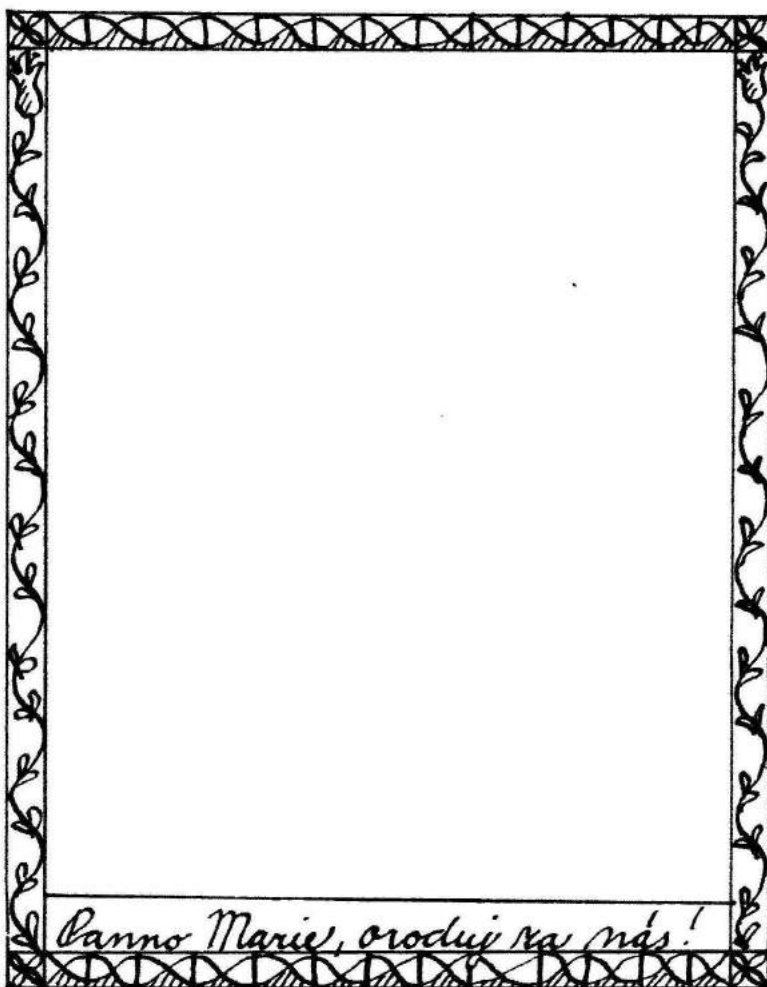

ZDRÁVAS, MARIA

MILOSTÍ PLNÁ,
PÁN S TEBOU.

POŽEHNANÁ TY MEZI ŽENAMI
A POŽEHNANÝ PLOD
ŽIVOTA TVÉHO, JEŽIŠ.

SVATÁ MARIA, MATKO BOŽÍ,
PROS ZA NÁS HŘÍŠNÉ
NYNÍ I V HODINU SMRTI NAŠÍ.
AMEN.

NAMALUJ, NAKRESLI NEBO NALEP PANNU MARIU.
OBRAZĚK SI DEJ DO RÁMEČKU A VYSTAV SI HO.

www.deti.vira.cz

vyhledala Danuta

...a poznáte pravdu a pravda vás osvobodí....(Jan 8, 32)

Pravda, zaklínadlo doby. Každý se jí zaštiťuje a na základě toho, co ví, usvědčuje druhého ze lži.

Pro pravdu jsme schopni se s druhými hádat a léta spolu nemluvit. Proč? No protože máme pravdu a on lže. To je přece jasné!

Co je ale pravda? Kde je? Kdo ji má? Vždyť i Pilát se ptá Ježíše na totéž.

Pilát mu říká: „Co je pravda?“ A po těch slovech znovu vyšel k Židům. A říká jim: „Neshledávám na něm žádný důvod k odsouzení. (Jan 18, 38)

Neshledal na Ježíši nic, za co by ho odsoudil, a přesto dav křičel, odsuzoval a chtěl Ježíšovu smrt. Na základě čeho? Na základě pravdy! Jaké pravdy? Co je tedy pravda?

Kolikrát se nám samotným stalo, že jsme hájili tvrdě a nekompromisně nějaké stanovisko, pravdu. Stáli jsme pevně ve svých zákopech pravdy a nakonec vybojovali vítězství. Obhájili jsme pravdu! Vykonali jsme velkou věc! Spokojeně jsme šli spát a usnuli. Hrdí sami na sebe, že jsme se postavili za správnou věc, na správnou stranu, že jsme se nedali zlomit, že jsme neustoupili nepravdě.

Pak přišlo ráno... A jen tak náhodou jsme získali nové informace o celé záležitosti. Naše, tak tvrdě obhajovaná pravda, se začala rozplývat a mizet. Hrdost vystřídal stud. Naše pravda najednou není tak jasná. Jestli se dokonce sama nestala lží, ve světle nových skutečností.

Co teď uděláme? Omluvíme se a uznáme, že jsme se zmýlili, nebo budeme dál stát na svém a obhajovat stanovisko, abychom neztratili svou tvář? Ustoupíme jako Pilát a necháme pravdu ukřižovat, nebo se postavíme tomu davu a řekneme: „Neshledávám, propouštím.“

To vše se děje dnes a denně. Znovu a znovu stojí Pilát před Kristem a ptá se: „Co je pravda?“. Znovu a znovu se člověk dopouští ukřižování pravdy. Znovu a znovu pravdu přibíjíme na kříž.

Pravda vás osvobodí....

Vynášíme soudy proti lidem, o kterých nic nevíme. Přizívujeme lži o druhých.

Víme-li, že jsou dva ve sporu, automaticky se stavíme na stranu jednoho z nich, toho nám bližšího. Aniž bychom věděli, kde je vlastně pravda.

Nebyli jsme u nějaké situace, ale troufneme si „přesně“ popsat, jak se stala. My přece víme, co je pravda a kdo ji má.

A když se proti tomu někdo ozve, slyší: „Ale já bych přece nic zlého.... Ten a ten říkal a on na sto procent ví, že...“

Výčet argumentů pro a proti by nebral konce. Proč? No pro pravdu přeci! Proč se tak hloupě ptáš?

Chováte-li naopak v srdci hořkou závist a ducha sudičství, nevychloubejte se, nelžete proti pravdě. (Jak 3, 14)

Proč to ale lidé dělají? Jaký k tomu mají důvod? Je to závist? Duch sudičství? Snaha někomu ublížit? Nebo prostě „jen“ touha zvýšit svou vlastní hodnotu v očích druhých? Ve svých vlastních očích?

Jak zvýšit svou hodnotu? No třeba tím, že když pošpiním, pomluvím někoho druhého, sebe jakoby vyvýším. Jako bych řekl: „Podívejte se na něj, tohle já bych nikdy....“ A tak vlastně podvědomě říkáme: „Jsem lepší než on“. Je to ale skutečně tak? Je to pravda?

Říkáme-li: „Hříchu nemáme, klameme sami sebe, není v nás pravda. (1 Jan 1, 8)

Možná jen odvádíme pozornost od sebe samých. Odvádíme své myšlenky jinam, abychom se nemuseli zabývat svými vlastními hříchy. Raději disku-

tujeme o prvotním hříchu, než abychom dělali něco tady a teď pro zvládnutí svých každodenních hříchů.

Hledáme pravdu o světě kolem nás. Hledáme pravdu o situacích ve světě. Vynášíme soudy, jak je ta nebo ta strana špatná. Jak ten nebo ten politik dělá to dobře a tamten dělá to špatně. Jak ten a ten souseď, ta a ta souseďka.... Hledáme pravdu, protože chceme „osvobození“. A ono nepřichází. Ono nemůže přijít!

Proč? No protože stále nebudeme mít všechny informace, abychom jednoznačně mohli říci: „Pravda je toto.“ Stále budeme jako Pilát, který stojí proti Ježíši a ptá se: „Co je pravda?“ A osvobození se tak nedočkáme.

Pořád budeme hledat pravdu. Pořád ji budeme o druhých říkat. A pořád se budeme zlobit na druhé, když uslyšíme, co o nás říkají oni. Zaručenou pravdu, že? Sami cítíme, že to tak není. Co když se někdo jiný zlobí na nás, protože my jsme řekli „zaručenou“ pravdu o něm?

...a poznáte pravdu a pravda vás osvobodí....(Jan 8, 32)

Přestaňme hledat pravdu ve svém okolí a hledejme ji v sobě. Hledejme pravdu o sobě! Poznejme sami sebe. Ten čas, který věnujeme zjišťování a hledání „zaručených“ pravd o druhých, věnujme raději hledání pravdy o sobě samých.

Je to ta jediná cesta k osvobození!

Najednou nám přestanou vadit „pravdy“ druhých o nás.

Přestaneme se zlobit na druhé, že o nás něco říkají a jak to vůbec mohou říkat, když to přece není pravda.

Přestaneme být závislí na soudech a hodnocení druhých lidí.

Proč? Protože se budeme znát! Budeme vědět, co je a co není pravda. A získáme jistotu, že jediný, kdo o nás ví celou pravdu, je Bůh. Ani my sami ji o sobě neznáme. Nevíme, kdo vlastně jsme. Jak chceme být svobodni, když nevíme, co nás zotročuje a proč. Jak se chceme osvobodit, když nechceme

poznat pravdu o nás. Ne pravdu a pohled druhého. Pravdu a pohled Boha.

Přestaneme se skrývat jako Adam s Evou a konečně naplno řekneme: „Bože odpusť, zhřešil jsem a stále hřeším.“ A přijde osvobození a přijde pokoj. Pokoj, protože konečně zjistíme, že Bůh stvořil vše dobré. I nás! Konečně pochopíme a přijmeme slova Krista:

Pokoj vám zanechávám; svůj pokoj vám dávám, ne jak ho dává svět, vám ho já dávám. (Jan 14, 27)

Ne jak ho dává svět! Ne soudy a odsouzení. Ne pomluvy a špinění. Ne ponižování a ubližování. Ne vyvyšování se a dělání se lepším. Svůj pokoj vám dávám. Milosrdenství. Lásku. Pochopení. Pomocnou ruku bližnímu. Odpouštění. Víru. Naději. Víru, že Bůh se ohlédl za svým dílem a viděl.... Že vše bylo dobré.

„Já jsem ta cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci, leč skrze mne. (Jan 14, 6)

Hledání pravdy ale vyžaduje naplnění jednoho důležitého předpokladu...

Předpokladu, že připustíme, že my pravdu mít nemusíme. Je to ten první krok. Není rychlejší cesty pryč od pravdy než jistota, že my máme pravdu a ostatní to nechtějí pochopit. A je opravdu úplně jedno, jestli se jedná o naši pravdu o druhých, nebo o naši pravdu o sobě samých. Člověk, který je si jistý, už nehledá, a tak ztrácí a ztrácí. Může se pak stát, že má pravdu před očima, a přesto ji přibije na kříž. A s ní tam nakonec přibije i sám sebe....

Rost'a

S kolárkem v kuchyni

Tak nějak mě někdy přepadne chuť zavzpomínat si na mladá léta, na domácí chutě. Jednou z takových chutí je okurková polévka... Kdykoli jsem řekl heslo „**okurková polévka**“, viděl jsem překvapené pohledy, a proto si myslím, že bychom to mohli zkusit... tedy něco, co je typické pro polskou kuchyni... **Zupa ogórkowa**... z kvašáků nikoli z okurek z octa... Ty druhé se v polské kuchyni moc nevyskytují...

Potřebujeme (pro 7-8 lidí):

- 500 g uzených žebírek nebo nějakého jiného uzeného masa s kostí
- 2,5 l vody
- 2 větší mrkve
- 2 menší petržele
- kousek celeru
- kousek pórku
- 6 středních brambor
- 2 bobkové listy
- 4 zrna černého pepře
- 4 kuličky nového koření
- 1 lžice soli
- cca 500 g kvašáků (ne z octu, ale ze slané vody, zálivku také budeme potřebovat)
- 100 g šlehačky
- trochu nasekaného kopru
- máslo a olej na smažení
- sůl a pepř

Maso opláchneme studenou vodou. Vložíme do kastrolu a zalijeme studenou vodou (2,5 l). Uvaříme a pak sebereme pěnu, která se vytvoří během vaření masa. Následně snížíme teplotu tak, aby to v kastrolu jen lehce bublalo. Kastrol je potřeba přikrýt a maso vařit cca 1 hodinu. Po hodině vaření přidáme bobkové listy, zrnka pepře a nového koření a vaříme dále cca půl hodiny.

Když se maso vaří, připravíme zeleninu. Mrkve, celer a kořenovou petržel umyjeme a nakrájíme na kostky. Zeleninu pak osmažíme na jedné lžici másla a oleje. Odstavíme zeleninu bokem. Pórek nakrájíme podélně na půlky nebo čtvrtky a necháme jej na lžici oleje a másla zesklivatět. Pak jej dáme bokem. Okurky oloupeme a nastrouháme na hrubším struhadle. Nastrouhané okurky vymačkáme, ale šťávu si ponecháme. Okurky trochu osmahneme na dvou lžících másla-stačí jen pár minut. Osmahnuté okurky dáme bokem.

Oloupeme brambory, nakrájíme je na kostky a dáme je bokem.

Po 1,5 hodině vaření vytáhneme maso, které pak necháme vychladnout.

Do vývaru přidáme mrkev, petržel celer a jednu lžici soli, povaříme asi 5 min. a pak přidáme brambory. Když brambory změkknou, přidáme nastrouhané a osmahnuté okurky a vaříme cca 10-15 min. Potom přidáme pórek a šťávu z okurek (dle chuti), necháme projít varem a vypneme. Pak přidáme šlehačku, kopr a kousky masa obrané z žebírek, předtím uvařených v polévce. V případě potřeby dochutíme solí a pepřem...

Smacznego - Dobrou chuť :)

Przemek

Po rozwodzie? Do Komunii św.???

Czasem spotykam się z takim pytaniem, któremu towarzyszy wyraźne zdziwienie w oczach i niejednokrotnie także błysk zgorzienia. Zawsze wtedy przypomina mi się jedno bardzo prawdziwe hasło: „gorszy się najgorszy”... Problem jednak istnieje i może warto sobie jednoznacznie powiedzieć, jak to jest z przystępowaniem do Komunii św. w kontekście małżeństwa sakramentalnego i narastającej popularności różnych innych form związków międzyludzkich a także kryzysu trwałości tych związków, który niestety dotyczy również małżeństw sakramentalnych i kościelnych (to nie jest to samo). Przyczyny takiego stanu rzeczy są bardzo złożone i jest to właściwie temat na osobny, szeroki artykuł.

Generalna zasada dotycząca wszystkich ochrzczonych katolików jest następująca – jedyna, standardowa i dopuszczalna forma współistnienia i współżycia z drugim człowiekiem w związku intymnym to małżeństwo sakramentalne albo conajmniej kościelne. Jaka jest między nimi różnica? Otóż małżeństwo jest jedynym sakramentem (w Kościele Zachodnim), którego nie udziela kapłan, ale ochrzczeni narzeczeni sobie nawzajem, oddając się sobie publicznie, we wspólnocie Kościoła, której kapłan jest kwalifikowanym przedstawicielem i taki związek błogosławi. Poprawnie więc powinniśmy mówić, że nie kapłan udzielił ślubu, ale pobłogosławił zawarte małżeństwo sakramentalne, ponieważ ślubu udzielili sobie nowożeńcy. Inaczej jest w przypadku par, kiedy jedna strona nie jest ochrzczona. Brak przyjętego chrztu powoduje niemożliwość udzielenia sobie nawzajem sakramentu małżeństwa i dla katolika jest to sytuacja niestandardowa i dlatego do zawarcia takiego małżeństwa jest konieczna zgoda ordynariusza diecezji. Jeśli taka zgoda jest, jest to małżeństwo kościelne, dopuszczalne, ale nie jest sakramentem. Szczerze powiedziawszy, powinniśmy takich małżeństw unikać. Z doświadczenia wiem, że w większości wypadków powoduje

osłabienie życia duchowego strony ochrzczonej, nierzadko zupełne zaprzestanie praktyki religijnej strony ochrzczonej. Wypadki, kiedy takie małżeństwo prowadzi do nawrócenia strony nieochrzczonej są niezwykle rzadkie.

I tu się kończy wachlarz możliwości wzajemnego współżycia dla osób ochrzczonych, dopuszczonych przez Prawo Kanoniczne. Są to jedyne dwie – standardowe sytuacje, które umożliwiają pełny udział w Eucharystii, czyli przyjęcie Komunii św.

Rzeczywistość, a często także pomyślność ludzka, jest jednak dużo bogatsza i kłopotliwa... a także komplikuje późniejsze życie sakramentalne, niestety...

Jeżeli się stanie, że małżeństwo się rozpadnie, za każdym razem jest to trudne i bolesne doświadczenie, ale zdarzają się sytuacje, że nie ma już innego wyjścia a wspólne bycie razem obojga małżonków jest niemożliwe a czasem nawet niebezpieczne. Co z tym dalej? Prawo kościelne nie zna pojęcia rozvodu z prostego powodu: małżeństwo powstaje w wyniku decyzji i zobowiązania na całe życie dwojga dorosłych i odpowiedzialnych ludzi, którzy wiążą się bezwarunkowo na całe życie. Jeśli człowiek dojrzały w wolności podejmuje taką decyzję, nikt nie ma takiej władzy, aby go z tego zobowiązania oswobodził. Sam, dobrowolnie się do czegoś zobowiązując, bezwarunkowo i na całe życie, więc jeśli poważnie traktuję sam siebie, wiem, że niezależnie od tego, co się później stało czy dzieje, moje zobowiązanie trwa. Jak już wspominałem, są sytuacje, kiedy wzajemne współżycie nie jest możliwe, ale to nie jest powód do łamania własnej obietnicy. Kościół zna separację, czyli

odłączenie małżonków, których współżycie nie jest możliwe, ale zobowiązanie wciąż trwa. Jeżeli więc małżonkowie po rozejściu się i rozwodzie pozostają wierni swej własnej obietnicy i, choć nie trwają w związku, zachowują wierność, do której się zobowiązali – nie ma żadnej przeszkody, aby przystępowali do Komunii św., ba nawet wskazane jest intensywniejsze życie sakramentalne, które jest zawsze źródłem siły i pomocą w znoszeniu samotności i pokonaniu poczucia bycia opuszczonym.

Problem się zaczyna wtedy, kiedy pojawia się nowy związek, który już od samego początku jest przeciwko dożywniejszy i bezwarunkowej wierności wynikającej z poprzedniego małżeństwa. Trzeba tutaj jeszcze raz podkreślić, że małżeństwo, jak je rozumie Kościół Katolicki, jest dobrowolnym i bezwarunkowym zobowiązaniem dorosłego człowieka, który je podejmuje ze swej wolnej, niczym niedeterminowanej woli, a więc zobowiązaniem nieodwołalnym nigdy i przez nikogo. Wejście w kolejny związek emocjonalny a później intymny jest już występkiem przeciwko temu zobowiązaniu. Warto tutaj przypomnieć, że warunkiem rozgrzeszenia, poza żalem za grzech, jest także mocne postanowienie poprawy, czyli decyzja, że zrobię wszystko, aby z tej grzesznej sytuacji wyjść, co w tym wypadku jest równoznaczne z decyzją o ukończeniu takiej relacji. Być z kimś, tworząc relację podobną

małżeństwu jest niedopuszczalne, podobnie jak żyć z kimś bez ślubu – na kocią łapę, chcąc trwania tego związku, np. zamieszkanie narzeczonych razem, czy pożycie seksualne przed ślubem. Są to sytuacje, które są jednoznacznie w konflikcie z 6. przykazaniem, które dopuszcza pożycie intymne wyłącznie w małżeństwie sakramentalnym bądź kościelnym. Warto jeszcze zwrócić uwagę, że małżeństwo cywilne dla osób ochrzczonych jest także usankcjonowaną formą konkubinatu, i dlatego zamyka drogę do życia sakramentalnego a to jak w przypadku pierwszego małżeństwa zawartego tylko cywilnie, tak i powtórnego małżeństwa zawartego cywilnie po rozwiedzionym małżeństwie kościelnym bądź sakramentalnym. W pierwszym przypadku jest to urzędowo usankcjonowany konkubinatu a w drugim tak samo usankcjonowana niewierność małżeńska, do której jest człowiek zobowiązany na całe życie (swoje bądź małżonka) od chwili zawarcia małżeństwa przed ołtarzem.

Istnieje możliwość pełnego udziału w Eucharystii dla osób żyjących w powtórnym, cywilnym małżeństwie. Pozwolenie na to można uzyskać od biskupa diecezjalnego, za pośrednictwem proboszcza, po złożeniu zobowiązania zaprzestania pożycia seksualnego w drugim, cywilnym małżeństwie. Tyle Prawo Kanoniczne.

Należy jednak pamiętać, że osoby ochrzczone a żyjące w skomplikowanych i niestandardowych sytuacjach życiowych są częścią Kościoła i nie można ich jakimkolwiek sposobem wykluczać ze Wspólnoty, ale raczej pomagać im odnajdywać się w ich sytuacji, także, a może przede wszystkim, w relacji do Boga i wspierać je wszelkimi możliwymi sposobami. Nie mogą wprawdzie w pełni uczestniczyć w sakramencie Ołtarza, ale wszystkie inne formy życia duchowego są dla nich otwarte, łącznie z tym, że gdyby chcieli mieć swoją wspólnotę osób przeżywających podobne problemy, jest i taka możliwość. Co jest zdecydowanie

niedopuszczalne, to jakkolwiek forma ostracyzmu czy wytykania palcami, ale to w każdej sytuacji i w stosunku do każdego człowieka, ponieważ takie zachowanie przeczy wartościom Ewangelii. Chrystus przecież nie przyszedł, aby zadusił tłący się knot, ale przyszedł aby i zagubionego człowieka ujął na swe ramiona. Dziękować więc trzeba za dar papieża Franciszka, który w swojej ostatniej exhortacji *Amoris laetitia* jednoznacznie wskazuje na potrzebę przyjęcia tych osób i poszukiwania właściwych rozwiązań na poziomie dużo głębszym, niż tylko jurydycznym. Warto pamiętać, że Prawo, choć częstokroć pomaga, nie wyczerpuje całego obrazu rzeczywistości, w jakiej żyjemy i to jak na gruncie naszej cielesności i psychiki, tak również naszej duchowości.

Przemek

Poznejme se

Obchod jako spojnice s kostelem a farou

Již jsme si zvykli, že si v prodejně v katechetickém domě můžeme koupit knížky, sirupy, růžence, pohlednice apod. To ale není vše. Můžeme si tam zajít na dobrou kávu nebo si jen tak popovídat s příjemnou vedoucí, kterou je paní Emilie Steffanová. Jak se dostala k této práci? Jak vnímá svůj obchůdek? Zeptali jsme se jí.

Farníci Vás již několik let znají jako vedoucí knihkupectví v katechetáku. Je prodej Vaší původní profese?

Ano. Po 19letém předchozím působení v prodejně s papírenským zbožím jsem navázala na podobnou práci. Předtím jsem pracovala v obchodním domě Prior Karviná a potom Orlová. V té době jsem také jezdila do Havířova na tzv. večerní studium při práci na obchodní škole.

Jak jste se dostala do knihkupectví?

V předchozí práci jsem nevěděla, co dál, kam mě pošlou. Víte jak, cítíte tmou, ale cesta pokračuje a na Vás je jenom udělat krok. Znáte to, krok před propastí, cesta už dál nevede, a přesto vykročíte a pod vašimi nohama prostě najednou přibude pevná zem. Já jsem se už pomalu smířila s tím, že žádná jiná práce nebude,

takže musím jít dál. Nicméně začala jsem pracovat v knihkupectví jako brigádnice. Předchozí dva vedoucí skončili svou práci a hledala se náhrada, bylo vyhlášeno výběrové řízení. Na toto místo se přihlásilo 40 lidí, poněvadž se hlásilo dost lidí z úřadu práce. S přibývajícím časem jsem zjišťovala, jak je mi to nesmírně líto, že asi možná skončím tuto brigádu, ale oni chtěli vedoucí, na kterou jsem se vůbec, ale musím zdůraznit vůbec necítila!!!

Nakonec jste se ale výběrového řízení zúčastnila?

Zeptala jsem se svého okolí, jak to vidí oni. Odpověď byla jasná: „Běž se přihlásit.“ Tak jsem se rozhodla, že se tam půjdu aspoň představit a řeknu, že bych ráda i nadále pracovala jako brigádnice. Jela jsem na pohovor a když jsem kráčela od autobusu, říkala jsem si: „Kam to jdeš? Vždyť hle-

dají vedoucí!“ A znovu jakoby mě někdo zezadu postrčil a šla jsem dál. Ve dveřích mě přivítal pan ředitel o. Jan Fatka a další a už jsem nic nestačila vysvětlovat proč. Dali mi hromádku knih, abych je trochu zařadila a pak se mě ptali na různé otázky. Odpovídalo se mi lehce, asi protože jsem neusilovala o pozici, ale chtěla jsem nadále pracovat jako brigádnice. Teprve po několika dnech, když jsem měla několik zmeškaných hovorů a vytáčela jsem to číslo, jsem tedy odsouhlasila, ani nevím jak, nové místo.

Když se Karmelitánské nakladatelství rozhodlo z Karviné odejít, vzala jste obchod na sebe. Co Vás k tomu vedlo? Bylo to těžké rozhodování?

Že se prodejna uzavře jsem se dověděla na konci rady v krásném místě Kostelní Vydří (zajed'te se tam

podívat). To bylo slzí, až jsem nemohla mluvit, byli velmi milí a velmi pěkně se mnou jednali. To už víte od paní ředitelky, která vše oznamovala prostřednictvím Katolického týdeníku. Z neudržitelných důvodů se zavřelo několik knihkupectví. Když jsem odešla na pokoj, otevřela jsem Písmo a četla. A bylo tam, jak Hospodin dopustil meč a ten padal a pak stále samé dopady meče a několik řádků pořád až na konci „a v posledních dnech na ně shlédnu“. A to zaslíbení mě pozvedlo, už jsem vše přijala. A ještě jednou otevřela Písmo: „a pak budete vyzbrojeni silou“... A tak jsem po několik měsíců žila v mlze. Protože vzít si obchod na sebe a ta obava ze všeho, ale nechtěla jsem nechat ten obchod prázdný. Musím poděkovat Vlastě Sedlářové a několika dalším lidem, kteří při mně stojí a hodně mi pomohli.

Nebylo to jen tak. Mohu říct, když se tak zpětně dívám, jsem stále překvapená. No prostě jsou na světě divy. Kdokoli mě zná, ví, jaká jsem bázlivá a vůbec si nevěřím. Za vše děkuji a znovu budu děkovat, ať vše dopadne jakkoliv, už teď za vše děkuji. To jsem říkala i na začátku svého působení v Karmelitánském nakladatelství, toto dílo musí pokračovat, i když já nebudu jeho součástí! Moc si vážím toho, že jsem mohla v tomto nakladatelství působit. Je to Boží dílo, které má nesmírnou cenu.

Jak vnímáte tuto práci? Z čeho máte radost? Je něco, co Vám dělá problém?

Tento způsob evangelizace je mi hodně blízký. Můžete oslovit tolik lidí. Také jsem poznala velmi dobré lidi. Řekla bych, že tento obchod tady funguje jako spojnice s kostelem, farou a je místem pro rozhovory, třeba oby-

čejné setkání s druhými a také hledajícími. Je mi trochu líto, když se ve farnosti nepřijímají lidé, třeba jen proto, že jsou takoví anebo onací. Všimám si a ráda si představuji, kdyby se posadil tento člověk s tímto a popovídali si. U nás v našem knihkupectví se to taky někdy stane. A říkáte si, jestli pak by se tento člověk někdy setkal s tímto. Jsem za to ráda a chtěla bych, abyste takto chápali tento obchod. Přijďte si posedět na kávu nebo si jen přečíst noviny.

Máte oblíbený citát z Písma?

Nemám, ale nejvíce se mi líbí a doprovází mě starozákonní kniha Píseň písní. Tu nejčastěji otvírám.

Chcete nám ještě něco říct?

Mějte pokoj v srdci a myslete na druhé, tak rychle odcházejí.

rozhovor vedla Terka

----- pozvánka -----

KONCERT SCHOL

Svět nekončí,
svět začíná...
Świat się nie kończy,
świat się zaczyna...

**Současné
světové
chvalozpěvy**
v podání
karvinských schol

**Neděle 7. května 2017
15:30**

kostel Povýšení sv. Kříže v Karvině

Perly papeže Františka

Potřebujeme dialog mladých a starých (8. 4. 2017)

Dne 8. 4. 2017 měl papež František promluvu k mladým lidem na setkání s mládeží v rámci římské diecéze v bazilice Panny Marie Větší.

V rámci promluvy papež vzpomíná krakovské setkání, připomíná svou myšlenku o „mladých důchodcích.“ Mladými důchodci jsou myšleni mladí lidé, kteří jsou již ve dvaceti důchodci, žijí životním stylem důchodců, žijí svůj život na pohovce. Zde papež mladé vybízí k aktivnímu životu, kritizuje tento pasivní styl života „mladých důchodců.“ Vybízí mladé lidi k tomu, aby postupovali vpřed, aby hleděli do budoucnosti.

Zde Svátý Otec znázorňuje na příkladu Panny Marie spěchající navštívit starší příbuznou Alžbětu, která byla těhotná a ve svém věku již potřebovala pomoc, důležitost uvědomění si svého poslání zvláště u mladých lidí: „Dnešní svět potřebuje mladé, kteří spěchají, neunaví se spěcháním, mladé, kteří jsou povoláni vnímat, že jim život nabízí poslání.“

Varuje před tím, aby se mladí nestali „odpadním, skartačním materiálem“. Jelikož se v současné době často setkáváme s tím, že mladí nemají práci, nemají žádný sen, životní cíl, chybí jim výchova, ...

Papež zde vybízí mladé: „Vy mladí musíte v životě riskovat. Dnes musíte připravovat budoucnost. Budoucnost je ve vašich rukou.“

A také zdůrazňuje důležitost spolupráce mladé a starší generace: „Život však po dnešních mladých požaduje poslání, církev pro ně žádá poslání a já bych vám chtěl dát následující úkol: až se vrátíte domů, mluďte se svými prarodiči. Dnes více než kdy jindy potřebujeme tento most dialogu prarodičů a mladých, starých a mladých.“

Vybízí mladé k tomu, aby přemýšleli o tom, o čem snil dědeček a babička, čerpali z toho a stavěli tak „most k budoucnosti“.

Lucka

O fryštátských farářích (5)

Karol Hudziec (1829 – 1902)

Narodil se 1. 1. 1829 v Karvinné. Roku 1839 začal studium na gymnáziu v Cieszyne, později studoval filozofii ve Vídni a teologii v Olomouci. Vysvěcen na kněze byl 12. 7. 1853. Farním vikářem ve Fryštátě byl 6 let. Zde vyučoval náboženství ve škole, a také v privátní škole syna hr. Jindřicha Larische. Stal se vychovatelem hraběte Jindřicha. Za 4 roky, 18. 5. 1864, umřel farář Josef Plasun. Hrabě Larisch, tehdejší ministr financí, jmenoval Karla Hudziece farářem ve Fryštátě. Dne 21. 10. 1876 byl jmenován papežem Piusem IX. prelátem Římské diecéze. Dne 15. 12. 1877 zemřel kněz Pelikan, který byl farářem v Bohumíně a děkanem fryštátským. Krátce po úmrtí tohoto děkana jmenuje papežský nuncius Jakobini nového děkana fryštátského – Karla Hudziece. Po požáru Fryštátu v r. 1823 bylo provizorní zastřešení věže. P. Karel měl po jmenování děkanem zájem vrátit původní vzhled zastřešení věže farního kostela. Věž měla mít dřevěný ochoz a měla být zakončena dvojitou kopulí s lucernou. Velmi si na tomto projektu zakládal, ale z patřičného důvodu byl zamítnut. U příležitosti 50. let života dostal hodně gratulací a byl ustanoven kanovníkem kapituly ve Wroclavi a členem školní rady. Nikdy se nestyděl za to, že pochází z polského rodinného kruhu. Za jeho svědomitou kněžskou službu obdržel řád císaře Františka Josefa.

Po smrti generálního vikáře Findinského, dne 25. 5. 1898 byl jmenován novým generálním vikářem. V mladých letech se zajímal o polské lidské potřeby (Jura i Janek) a s páterem Schumanem bránil práva polského gymnázia. Podporoval polská manželství. Zemřel náhle dne 17. 2. 1902. Na pohřbu bylo přítomno 87 kněží, P. Lomozik z Doubravy měl polské kázání a P. Moroń z Rychvaldu kázal německy. Hrabě Larisch nechal zhotovit náhrobek na hřbitově v Mizerově, kde bylo uloženo tělo P. Hudziece. Po smrti faráře zastupoval ve Fryštátě pater Jiří Kolek.

Tomáš

ÚMYSLY MŠÍ SVATÝCH

ve farním kostele a v kostele sv. Marka

01.05.2017-04.06.2017

(stav ke dni: 25.04.2017)

po 01.05.	7:00	Pl	Za + Anieľ Slowikowú, mžza Henryka i brata Gerharda Wilczka
	18:00	Cz	Za + Květoslavu Nytrovou (2.výr.+) a za živé rodiny
út 02.05.	7:00	Cz	Za + rodiče Evžena a Ludmilu Kubicovy a za rodiče z obou stran
st 03.05.	7:00	Pl	Za + Henryka Tomiczka i rodině
	18:00	Cz	Za + rodiče Emilii a Štefana Grygerkovy, jejich syna Mariana a babičku Viktorii Martinkovou
čt 04.05.	7:00	Cz	Za + Viléma Wachtarczyka, manželku, sourozence z obou stran a rodiče z obou stran
	18:00	Pl	Za + z rodiny Rudek
pá 05.05.	6:00	Cz	Za živou a + rodinu Chudobovou
	7:00	Pl	Za + Annę i Jana Wojnarów, syna Eduarda, rodziców z obu stron, rodziny Wojnarów, Landeckich, za dusze opuszczone, z prośbą o łaski Boże dla żyjących członków rodziny
	18:00	Cz	Za + Rudolfa Nowaka, Erwína Wawreczku, bratry Karla a Jindřicha, rodiče z obou stran a za živé rodiny
so 06.05.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	10:00	Cz	Fatimská mše
	18:00	Pl	Za našą rodzinę parafialną
ne 07.05.	6:30	Pl	Za + Andělę Szostkowú, mžza i rodzinę Szostkowú, z prośbą o Boże błogosławieństwo dla żywych członków rodzin oraz wstawiennictwo Panny Maryi
	8:00	Cz	Za + sourozence, zetě, paní Szymikovou, za + rodiče z obou stran a za živé rodiny do ochrany Boží
	9:30	Pl	Za + Annę i Wilema Macurów, Genowefę i Jana Zajgierów, ich córkę Annę Zajgier oraz z prośbą do Panny Maryi Frysztackiej o zdrowie dla żywej rodziny
	11:00	Cz	Za + Jiřího Ondráčku, celou + rodinu Ondráčkovou a Žilovou a za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje
	18:45	Cz	Za + Žofii Pieczonkovou a + Bronislava Ganczarczyka
po 08.05.	7:00	Pl	Za + członków rodziny Slowików, Kruczków, Szymańskich i Wachsmundów
	18:00	Cz	Za + Aloisii Góreckou, za manžely Juliuse a Jindřicha a za syny Ericha a Juliuse Trojkovy
út 09.05.	7:00	Cz	Za + Františka Ševce a celou + rodinu, s prosbou o požehnání pro živou rodinu
st 10.05.	7:00	Pl	Za powołania kapłańskie i zakonne
	18:00	Cz	Za + z rodiny Roudenských a Bousků a za duše v očistci
čt 11.05.	7:00	Cz	Za živou a + rodinu Fojtů, s prosbou o přímělu sv. Josefa
	18:00	Pl	Za + Alojzego, Helenę Kunschke, córkę Jadwigę, rodzinę Żaganów, Śmiejów, dusze w czyśćcu cierpiące, do Miłosierdzia Bożego z prośbą o łaskę zbawienia
pá 12.05.	7:00	Pl	Za + Barbarę Marcolowú, mžza, syna i synowú oraz za rodzinę Marcolowú, Gorgolowú i dusze opuszczone
	18:00	Cz	Za + a živé členy Sekulárního františkánského řádu a jejich rodiny
so 13.05.	7:00	Cz	Za + Ervina Korbase (1.výr.+), za rodiče z obou stran, Karla a Štěpánku Korbasovy a za Emila a Lucii Michlovy
	18:00	Pl	Za + Annę Gajdowú, mžza Bronislawa, rodziców z obu stron oraz brata Karola
ne 14.05.	6:30	Pl	Za našą wspólnotę parafialną
	8:00	Cz	Za + Antonína Podstawku, manželku Annu, rodiče z obou stran, duše opuštěné a za živé rodiny
	9:30	Pl	Za + Marię i Adolfa Madeckich, Josefa Konečného oraz za żywą rodzinę z prośbą o zdrowie
	11:00	Cz	Za duše v očistci, s prosbou o dary Ducha Svatého pro vnoučata a postižené dítě, lásku a porozumění v rodině, a hodně Božích milostí kněžím naší farnosti
	18:45	Cz	Za + rodinu Šuterovou, Kolárikovou, Urbaníkovou, za duše v očistci a za živé členy rodiny do ochrany Boží a Panny Marie
po 15.05.	7:00	Pl	Za + Aloizego Wawreczkę, + rodziców z obu stron i za żyjące rodziny do opieki Bożej
	18:00	Cz	Za + Emu Pawlakovou, rodiče z obou stran, sourozence a celou rodinu Pawlakovou a Bogozcovou
út 16.05.	7:00	Cz	Za + manželku Annu Ďatkovou a rodiče z obou stran
st 17.05.	7:00	Pl	Za + Karola Lajczyka, żonę Helenę, za żyjących i + z rodziny Lajczyków, Góreckich, Matykiewiczów, Bystroniów oraz za dusze w czyśćcu
	18:00	Cz	Za + Martina Václavíka, Ferdinanda Vlacha a rodiny: Galuszkovou, Burkotovou a Jeřábkovou
čt 18.05.	7:00	Cz	Za rodiny Dordovou, Frydlovou a Salantajovou
	18:00	Pl	Za żywych i + członków rodziny Stawarczyków i Klimków
pá 19.05.	7:00	Pl	Za + Zofię Waleczkowú (niedoż.100), za + mžza Antoniego oraz za + z rodziny z obu stron
	18:00	Cz	Za + Margitu Mikulcovou (3.výr.+) a za celou živou rodinu Mikulcovou a Drugdovou
so 20.05.	7:00	Cz	Za + syna Vítězslava Klopce (10.výr.+) a za + syna Pavla (nedož.53)
	18:00	Pl	Za rodiny Molendów, Wyderków, Ferdynów i Nowaków
ne 21.05.	6:30	Pl	Za našą wspólnotę parafialną
	8:00	Cz	Za + Vasilu Hutníka, manželku Annu, syny Jana Vasilu, Michala, dceru Annu, Veronu, zetě Josefa, s prosbou o ochranu Boží pro živé rodiny
	9:30	Pl	Za + Pawła i Marię Jochymek, syna Jana, żonę Emilię i całą rodzinę
	11:00	Cz	Za + Josefa Ruska, manželku, syna a rodinu Ruskovou, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu a přímělu Panny Marie
	18:45	Cz	Za živé a + členy rodiny Hankeové

po 22.05.	7:00	Pl	Za wszystkich z rodziny, z prośbą o Królestwo Niebieskie dla zmarłych i błogosławieństwo Boże dla żyjących
	18:00	Cz	Za + Marii Nalewajkovou, manžela Františka, bratry Leoše a Františka a rodiče z obou stran
út 23.05.	7:00	Cz	Za Marii Hejdovou, s prosbou o dar zdraví, za + Ondřeje a Marii Juříkovy, za + Annu Juříkovou a za + Jiřího Mikuse
st 24.05.	7:00	Pl	Za + Lumíra Savaryje (3.roczn.+), za + z rodiny Šliwków, Gajdów, Kołatków, Kwiczalów i Dworoków
	18:00	Cz	Za + Marii Konkolskou, manžela, za + rodinu z obou stran a za + Máriu a Jaroslava Janošikovy
čt 25.05.	6:00	Pl	Za + Antoniego Moldrzyka, dusze w czyśćcu oraz za żyjącą rodzinę
	7:00	Cz	Za + rodiče Marii a Ondřeje Zubalovy, strýce Tibora a Františka
	16:30	Cz	Za + rodinu Galovou, manžela Jaroslava, syny Jaroslava a Lubomíra, za + rodinu Kučakovou a Guldovou
	18:00	Pl	Za + Stanisława Madzie
pá 26.05.	7:00	Pl	Za żywych i + członków rodziny Kujawskich i Růžickowych
	18:00	Cz	Za Juraje Hreuse, rodiče z obou stran a za duše v očisti
so 27.05.	7:00	Cz	Za + Justinu a Josefa Gawelczykovy, rodiče z obou stran, sourozence, dceru Marii a Helenu a za duše v očisti
	18:00	Pl	Za + Franciszka Brechera, żonę Stefanię, + wnuka Andrzeja, rodzinę Gajdową i za żywą rodzinę z prośbą o zdrowie i opiekę Bożą
ne 28.05.	6:30	Pl	Za + Adolfa Strzebowskiego (30.roczn.+), żonę Marię (15.roczn.+), i wszystkich krewnych
	8:00	Cz	Za + Štěpánku Ledvoňovou, rodiče z obou stran a za živou rodinu Oczadlou, s prosbou o přimluvu Panny Marie Ustavičné pomoci
	9:30	Pl	Za + Antoniego Ździebło (27.roczn.+), żonę Elżbietę oraz za rodzinę Ździebłową, Ociskową i Lalurną
	11:00	Cz	Za + Jarmilu a Miloslava Marcalíkovy a za rodiče z obou stran
	18:45	Cz	Za naše farní společenství
po 29.05.	7:00	Pl	Za + Annę Pierchałową (9.roczn.+), + Jaroslava Holbę (2.roczn.+), + Marię Slatkową (2.roczn.+) i wszystkich z rodziny
	18:00	Cz	Za zemřelé z naší farnosti pohřbené tento měsíc beze mše svaté
út 30.05.	7:00	Cz	Za + Antonína Onderku, jeho + rodiče Cyrila a Františka a za + s. Eufasii Onderkovou a celou živou rodinu
st 31.05.	7:00	Pl	Za + Irenę Marię Puchalą, za + z rodiny Puchalów, Kondrotów i Moskwów
	18:00	Cz	O dar zdraví pro Ferdinanda Mikulce a za + syna Ferdinanda
čt 01.06.	7:00	Cz	Za + Annu Wozniakovou, Viléma Haase, sourozence Parchanské, jejich manželky a manžely
	18:00	Pl	Za Alojzję Witoszową, męża Karola i + rodzinę Witoszów i Kwiczalów
pá 02.06.	6:00	Cz	Za + Ludmilu Švecovou a + Annu Veselou
	7:00	Pl	Za + Marię i Franciszka Waliców, + córke i 3 zięciów oraz za żywe rodziny do Opatrzności Bożej
	18:00	Cz	Na poděkování za 40 let společného života, s prosbou o Boží požehnání a dary Ducha Svatého
so 03.06.	7:00	Cz	Na úmysly složené u obrazu Panny Marie Fryštátské
	18:00	Pl	Za + Franciszka Linzera, żonę i rodziców z obydwu stron
ne 04.06.	6:30	Pl	Za naszą wspólnotę parafialną
	8:00	Cz	Za + Štefanií Haltufovou, jejího + manžela Ottu Haltufa a za duše v očisti
	9:30	Pl	Za + syna Roberta Bastę, rodziców, siostry i braci oraz za żywych członków rodziny, powierzając ich Bożej opiece
	11:00	Cz	Za + Janu Bielczyka, + manželku Boženu a za + rodiče, s prosbou o ochranu Panny Marie Fryštátské pro celou rodinu
	18:45	Cz	Za + rodinu Šuterikovou, Kolarikovou, Urbaníkovou, za duše v očisti a za živé členy rodiny do ochrany Boží

Omlouváme se za případné chyby ve jménech, úmyslech a časech mší svatých.

Naleznete-li takovou chybu, kontaktujte nás, prosím.

Příští číslo *Naší farní rodiny* vyjde v neděli 28.05.2017

Uzávěrka v pátek 19.05.2017

Moravská kaple – Eucharistická kaple?

Ano, ano, rozhodně ano :) přišel už čas ke změnám v liturgickém prostoru našeho farního kostela. Po Velikonočních svátcích se změnilo místo uložení Eucharistie v našem farním kostele. Proč? Důvodů je hned několik... Nová liturgie, se kterou se pořád sžíváme od 2. vatikánského koncilu, zdůrazňuje význam oltáře – obětního stolu jako nejdůležitějšího místa během eucharistického slavení, neboť na něm se koná zpřítomnění oběti Ježíše Krista, a Církev jako společenství věřících se shromažďuje kolem oltáře, aby slavila Mši svatou. Krásně, jen pro nás pro kněze je tady trochu problém, který si málo kdo z laiků uvědomuje. Liturgické

předpisy říkají, že středem pozornosti je obětní stůl, a tady za námi, za našimi zády, je ve svatostánku uložená Eucharistie, ve které je přítomen Kristus, a máme problém... Liturgické předpisy vyžadují, abychom se klaněli obětnímu stolu, ale to mnohdy znamená ignorovat Krista ve svatostánku. Řešení?

Je velice jednoduché, ale zároveň trochu nestandardní, tedy existence eucharistické kaple. Moravská kaple našeho kostela je k tomu jako stvořená! Je tam plnohodnotný svatostánek, čekáme tam na svátost smíření, a kde bychom se k ní mohli lépe připravit, než právě v Eucharistické kapli? Kromě toho plánujeme, že od přelomu května a června tam budeme slavit mše sv. ve všední dny, neboť je to prostor bližší než ta šílená vzdálenost mezi oltářem a věřícími, kteří se schovávají někde daleko pod kůrem hlavního kostela – třeba by to bylo dobré i pro nedělní večerní mši sv. ...?

Eucharistická kaple mimo hlavní liturgický prostor je naprosto běžnou záležitostí. Stačí, abychom se podívali na naši katedrálu v Ostravě (katedrála je vzorem pro všechny kostely v diecézi), kdy teď po rekonstrukci tam je krásná eucharistická kaple vpravo od hlavního oltáře, ale i před rekonstrukcí byla Eucharistie uchovávána v levém bočním oltáři. Jsem v ČR od roku 1999 a nikdy za dobu mého pobytu tady nebyla Eucharistie uložena v katedrále v hlavním oltáři. Není to jen kvůli turistům nebo dotacím, jak si to někteří rádi a bludně vykládají, ale je to především v souladu s liturgickými předpisy Církve, které po skoro 500 letech odlučují svatostánek od hlavního liturgického prostoru.

Pokud někdo říká, že „to tak bylo vždycky“, jen dosvědčuje svou nevzdělanost, protože pokud budeme věnovat svou pozornost vývoji liturgického prostoru, uvidíme, že během dvoutisícileté historie liturgie Církve je svatostánek v centru na oltáři otázkou posledních asi 500 let. Naš farní kostel má v sobě velice vzácnou stopu změn v této oblasti a je krásným svědkem toho, že ne vždy bylo všechno tak, jak se nám zdá, že to bylo... Oč jde? Podívejme se na mřížku vpravo od hlavního oltáře v našem farním kostele... Mřížka a jen mřížka? Ne! To je nejvzácnější část našeho kostela! Říkalo se tomu pastoforium, a dle středověkých standardů umožňovalo adoraci Krista v Eucharistii i z vnějšku kostela – pamatujeme, že tehdy ještě neexistovala sakristie... Ano, když projdeme dějinami liturgie, uvidíme, že místo uložení Těla Páně bylo velice různé od zvláštních nádob v domácnostech křesťanů, přes hlavní skříňku v sakristii, jakousi lampu ve tvaru holubice a potom kadidelnice visící pod stropem kněžiště, přes zvláštní sloup, který můžeme pozorovat v olomoucké katedrále a pastoforium, které je v našem kostele, přes skříňku na hlavním oltáři, což je záležitost XIV. stol., až k eucharistickým kaplím, které jsou vlastní liturgii po 2. vatikánském koncilu.

Jak se tedy máme chovat v kostele, když je Eucharistie v Moravské kapli? Odpověď je velice jednoduchá. Kostel je vždy místem Boží přítomnosti, tedy nikdy neuděláme nic špatného, když po vstupu do kostela poklekneme. Obětní stůl, na kterém se koná zpřítomnění Ježíšovy oběti si vždy vyžaduje úctu, a tedy vždy je třeba se mu poklonit a od 1. května bude po celý den otevřený celý kostel, tedy vždy budeme moci zajít do Moravské – Eucharistické kaple na modlitbu a chvíli přebývání v Ježíšově blízkosti, a proto, že je tam přítomen, měli bychom pokleknout.

Przemek

Soustředění karvinských schol

Blíží se již tradiční koncert, na kterém vystoupí scholička, polská i česká schola. Každý rok se snažíme vybrat a nacvičit písně, které jsou něčím zvláštní, zajímavé a rovněž jsou schopné druhé lidi nějak oslovit. Není to vždy jednoduché, proto jsme se i letos na začátku dubna vydali na krátké soustředění do Beskydské oázy v Písku u Jablunkova, kde jsme cvičili, zpívali a opět cvičili a zpívali celé dva dny. Toto víkendové setkání však nebylo jen o naprostém hlasovém a hudebním vyčerpání, měli jsme mnoho času také na modlitbu, mši svatou, ale i zpověď. Děkujeme proto otci Petrovi, který zřejmě ani netušil, jak náročný zpovědní den ho čeká.

K večeru jsme se scházeli a povídali si o obyčejných věcech, smáli jsme se a byli jsme moc rádi, že jsme všichni společně na tomto krásném místě uprostřed nádherné přírody.

Snad se dílo podaří a všichni 7. května prožijeme krásné odpoledne.

Těšíme se na Vás...

Eva

Pravidelná setkávání farních společenství:

Angličtina (Beginner)	středa 18:00-19:30
Angličtina (Elementary)	pondělí 18:00-19:30
Biblická hodina	1. a 3. čtvrtek v měsíci v 19:00
Biblické společenství	úterý v 18:00
Farní volejbal	pátek 19:00 (ZŠ Dělnická)
Komorní sbor	pondělí 16:15-17:45
Ministranti	1. a 4. pátek v měsíci v 16:30
Neokatechumenátní cesta	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 19:00
Podávající sv. přijímání	4. sobota v měsíci v 19:00
Polska schola	środa o godz. 15:00
Schola (česká)	každý pátek v 16:30, každou neděli po „osmové“ mši sv.
Scholička	každý pátek v 15:25
Společenství „Pro všechny“	2. a 4. čtvrtek v měsíci v 9:30
Společenství mládeže	2. a 4. pátek v měsíci v 19:00
Společenství mladých manželů	1. pondělí v měsíci v 17:00
Společ. Sekulárního františkánského řádu	4. neděle v měs. v 15:00 (katech. dům)
Společenství starších manželů	3. úterý v měsíci v 19:00
Společenství středních manželů	2. nebo 3. úterý v měsíci ve 20:00
Varhaníci	2. sobota v lichém měsíci v 19:00
Zvoníci	3. pátek v měsíci v 19:00

po celý květen - májové pobožnosti -
každý všední den bezprostředně po ve-
černí mši sv. a o nedělích v 15:00 hod.
(střídavě CZ/PL)

1.05. a 8.05. - státní svátky -
- nejsou úřední hodiny ve farní kanceláři

6.05 - první sobota v květnu - pouť u Panny Marie Fryštátské:

6:15 - fryštátský růženec;

7:00 - mše sv. obětovaná na všechny úmysly složené
u oltáře P. M. Fryštátské;

9:00 - fatimské dopoledne, fatimská konference, spo-
lečná modlitba růžence;

10:00 - slavná mše sv. k 100. výročí fatimských zjevení
a poutní u P. M. Fryštátské;

7.05. - po májové pobožnosti,
cca. **v 15:30 hod. - Koncert**
schol

13.05. - výjezd dětí, které
se připravují k 1. sv. přijí-
mání (Hrabyň)

25.05. - slavnost Nanebevstoupení
Páně, mše sv. v 6:00 (PL), 7:00 (CZ),
16:30 (PL) a v 18:00 (PL) - slavnost
s doporučenou účastí na mši sv.

28.05. v 15:00 hod. - biskupské svěcení
Mons. Martina Davida, pomocného biskupa
ostravsko-opavského v katedrále v Morav-
ské Ostravě

Adorace, pobožnosti:

Každý čtvrtek – začíná bezprostředně po ranní mši svaté společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (CZ), ukončení vedené, v 17:30 společnou modlitbou Korunky k Božímu Milosrdenství (PL) a svátostným požehnáním.

1. pátek v měsíci – 05.05. - eucharistická pobožnost s modlitbou Litaní k Srdci Ježíšovu, zásvětnou modlitbou a svátostným požehnáním: bezprostředně po ranní mši svaté PL; a v 17:45 hod. CZ. Od 16:00 hod. možnost tiché adorace Krista v Eucharistii. Po večerní mši sv. a májové pobožnosti vedená adorace s modlitbou chval, proseb a děků.

Návštěvy nemocných:

pátek 05.05. od 9:00 hod.

Rímskokatolická farnost Karviná-Fryštát
a WAF ČR Světový apoštolát Fatimy
Vás zvou na

FATIMSKÝ DEN

k přípravě jubilea Fatimy 2017 kostel Povýšení sv. Kříže

Karviná-Fryštát

v přítomnosti regionální putovní sochy
Panny Marie Fatimské

sobota

6. května 2017

Program:

9.00 hod - Modlitba svatého růžence

s moderací koordinátorů Světového apoštolátu Fatimy

- informace o Fatimě, slavení jubilea, národní pouti
- hlavní společná modlitba, kterou se modlí všechny země zapojené do slavení jubilea
- předání brožury a informace o Světovém apoštolátu Fatimy
- zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie

10.00 hod - Mše svatá

Těšíme se na setkání

Za farnost Karviná-Fryštát:
ThLic. Mgr. Przemysław A. Traczyk
farář

za Světový apoštolát Fatimy:
Jana Machandrová
vedoucí regionu Ostrava-východ

Web: www.cm-fatima.cz, www.fatima2017.cz

Děti nám to vysvětlí?

Co víš o Panně Marii? Jaká je?
Je jí tvoje maminka v něčem podobná?

Vím, že je určitě dobrá a
porodila Ježíška v jesličkách a
že nosí modrý závoj.
Moje maminka má zrovna modré
gatě.

Šimon (5)

Je krásná, ještě je hodná, milosrdná,
ještě pomáhá lidem, je krásná a modlí
se za nás.
Jo, někdy je jí úplně podobná, když je
na nás hodná, ale někdy je na mě zlá.

Ondra (6)

Marii zemřel Pán Ježíš, je jeho
matkou. Zabili ho vojáci. Maria je
dobrá, chrání nás před zlými lidmi.
...že Panna Maria nosí šaty a maminka
nemá takové šaty...Panna Maria asi
neumí vařit.

Agatka (3)

Krásná, laskavá, dobrosrdečná,
nekřičí, supermatka od nás
všech, dobrá žena.
Moje maminka má skoro stejné
oči, vlasy, ráda uklízí, modlí se.

Barča (8)

Vím, že nás chrání, je dobrá,
bydlí v nebi...že má oslíka, modré
šaty a má ve vlasech takové něco
jako teta Terka a kolem hlavy má
takové to žluté...no takové
světlo, takový měsíc.
Ano, je podobná, protože má
dlouhé vlasy, je hodná a má taky
modré šaty.

Józik (5)

Je to maminka Ježíška.

Maruška (5)

Je to mamka od Pána Ježíše,
vychovávala ho, byla s ním, když
nesl kříž, když byl ukřižovaný,
plakala u jeho kříže.

Hanka (9)

Je hodná, milá a hezká.
Maminka je hodná, milá a krásná,
takže celá jako Panna Maria.

Vašek (10)

